

1
2022/23

KARIS

REDAKCIA

Karis- the school magazine časopis
Bilingválneho gymnázia Milana
Hodžu v Sučanoch

Ročník dvanásty, číslo prvé
(september/október),
náklad 150 kusov

Šefredaktorka: Karolína Gregorová
Zodpovedný Pedagóg: Mgr. Marián
Steiner
Zástupcovia Šefredaktorky: Katarína
Janšová, Samuel Michlík
Grafika: Lea Hlinová
Fotografie: Katarína Duchoňová
Korektúra: PhDr. Beáta Makovická,
Mgr. Marián Steiner
Social Media: Tabita Mikušová

Prispievatelia v tomto čísle:

Phillip Angelov, Barbora Bařinová,
Adrián Boguský, Simona Butková,
Sára Fukasová, Kristína Janíková,
Gregor Jurčák, Nina Kučerová,
Patrícia Mat'ašeová, Barbora
Matulová, BSc. Phillip Merchant,
Samuel Michlík, Eliška Pavlíková,
Nad'a Požgayová, Andrej Šušol,
Daniela Žiláková, Ema Žulková

Tlač: P+M Turany

OBSAH

Editoriál	2
Na slovíčko s vedením	5
Prvé dojmy prvače	9
Štyri za cenu jedného	12
Rozhovor s pani Bošanskou	17
From GBAS to Berlin & back	19
Book club	22
IB - nevyhnutná zmena alebo zbytočná výzva?	23
Best of both worlds	25
Playlist of my life	27
Mr. Merchant's favourites	29
Hladovaním k "perfekcii"	30
The Charming Simplicity of TOKI PONA	31
Exploring the internet: Tumblr	33
Whistleblowerstvo	37
Eating healthy while staying on a budget ? *recipe section*	39
Orol Sučiansky	43

@magazine_karis

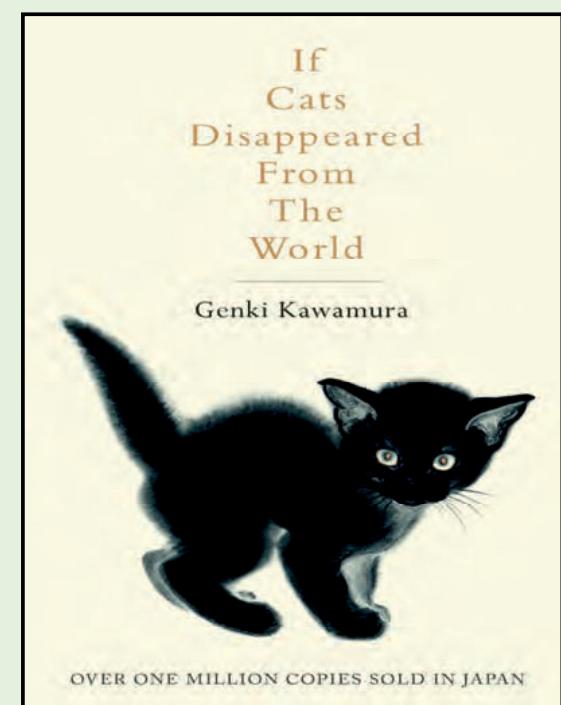
karis.bgmh@gmail.com

GET TO KNOW ME!

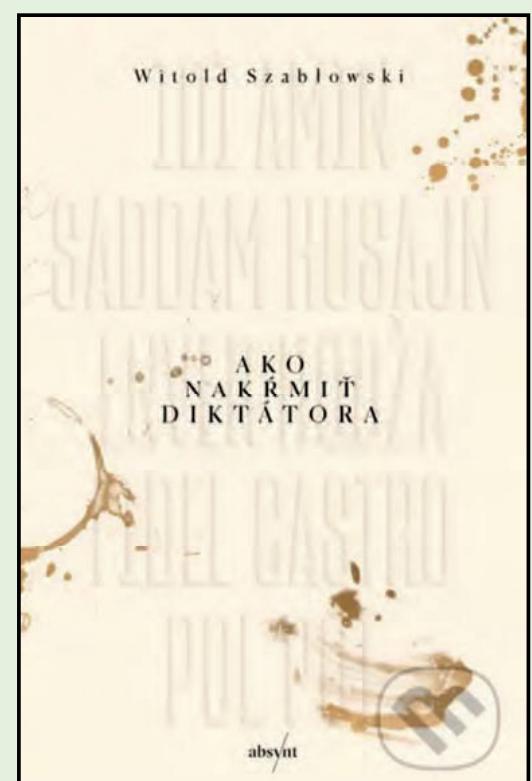
Čaute kamoši,

dovol'te mi predstavit' sa vám. Volám sa Kaja a som žiačkou III.C triedy. Veľmi sa zaujímam o žurnalistiku a literatúru, to bol aj jeden z dôvodov, prečo som chcela byť súčasťou Karis tímu. Som rada, že sa mi to podarilo v tejto forme a budem vám spolu s novým tímom prinášať nové Karis čísla. Dovol'te priblížiť sa vám cez pár odporúčaní. Ako som už spomína, lúbim literatúru, takže nech sa páči pár knižiek, ktoré by som chcela rozšíriť aj medzi ostatných.

Karolína Gregorová, III.C

Prvou z nich je kniha **If Cats Disappeared from the World** od japonského autora menom Genki Kawamura. Knižka je vtipná a zároveň rozoberá dopad materiálnych vecí na náš každodenný život.

Druhou a poslednou knihou je **Ako nakŕmit diktátora** od pol'ského novinára Witolda Szabłowskeho. Má formu rozhovorou s kuchármami najznámejších diktátorov sveta a je písaná tak, že si ju podľa mňa užije každý.

Edogawa Rampo, 人間椅子 / Ľudská stolička: Krátke a desivé, Edogawa Rampo nám ukazuje jeho géniu, vytváraním iba tolkého počtu dôkazov, kolko nám takmer stačí na pochopenie toho, čo je a nie je pravda...neodporúčam čítať v kresle.

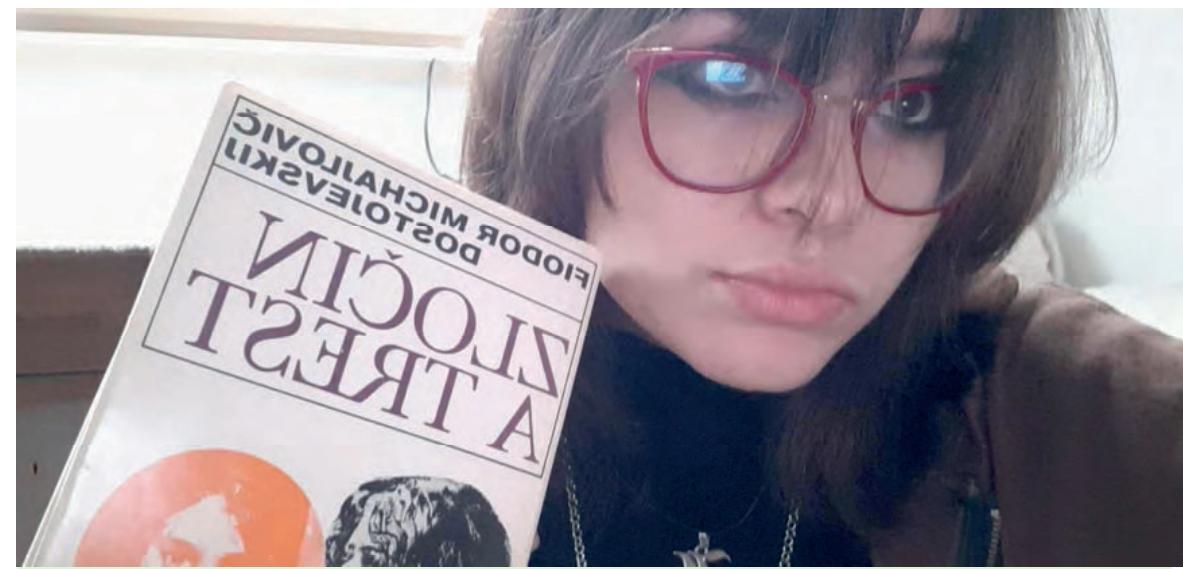
Hunter x Hunter: Ak hľadáte hocičo, verte, že Hunter x Hunter to má. Humor, drámu, tragédiu, LGBTQ reprezentáciu, rozprávajúce mravce a mágia! S prevádzajúca hudba je majstrovské dielo. A samozrejme pre nás, ktorí si užívajú diela s otázkami morality, nájdeme nie málo narážok na korupciu, izoláciu, násilie, feminizmus, pomstu a viac.

GET TO K

Zdravím a klaniam sa!

Volám sa Kat a ako ste si mohli všimnúť, tento rok som sa pridala do Karis teamu, čo znamená, že sa rýchlo predstavím, aby ste sa mohli dostať k nášmu prvému číslu čo najskôr! Často sa tvárim, že viem kresliť, hrám DnD a počúvam pesničky, čo znejú ako panvica padajúca po schodoch. Ak ma niekedy počujete rozprávať o niečom na chodbe, zakývajte mi, ja to veľmi ocením! A nakoniec páč (doslova) odporúčaní.

Katarína Janšová, III.A

NOW ME!

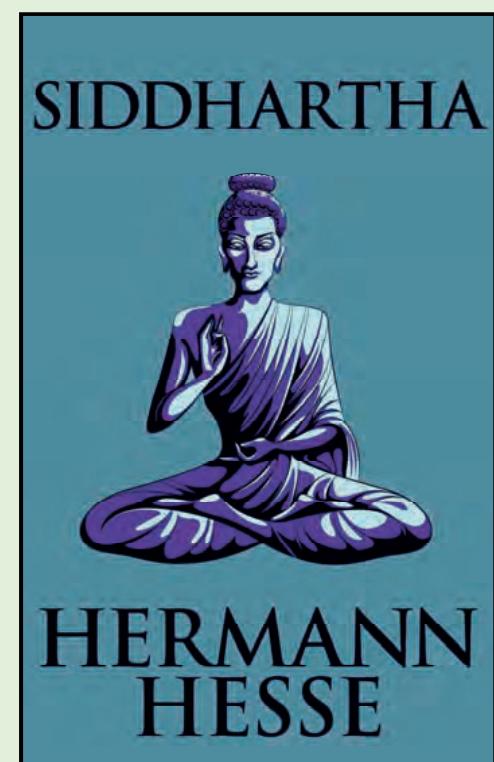
Ahojte,

moje meno je Samuel a po chodbách tejto svojskej školy sa potulujem už štvrtý rok, čo mi, ked' to naformulujem takto do vety, pripadá až zvláštne. Zaujímajú ma humanitné vedy, a to v tom najširšom zmysle slova, fascinuje ma umenie, architektúra a urbanizmus, a tvrdím o sebe, že rád čítam, čo ale nie vždy vyústi do toho, že čítam veľ'a. Veľ'mi dúfam, že tento školský rok pre Vás ako redakcia zlepíme dokopy veľ'a kvalitného a zaujímavého obsahu, a že Karis bude prínosný pre život na škole. Po vzore ostatných prikladám aj odporúčania na zaujímavú literatúru, užívajte!

Samuel Michlík, IV.D

Henry David Thoreau - Walden: Kniha plná nezvyčajných úvach o prírode, modernej spoločnosti, a mieste človeka v nej. Rozmanité, zaujímavé a trefné referencie na antické literárne klasiky, filozofiu, védické texty, či Bibliu sú čerešničkou na torte.

Hermann Hesse - Siddhártha: Klasika, ktorá v sebe spája to najlepšie z nemeckého filozofického myslenia a východných tradícií, zaujímavý read pre ľudí, ktorí sa potencionálne cítia stratení v tom, ako vnímat' nepríjemnosti, na ktoré narážame, a ako vnímat' seba vo svete, ktorý nám nedopraje ani chvíľku kludu.

Na slovíčko s vedením

Ako späťne hodnotíte minulý rok? Mali ste dojem, že sme ako škola boli schopní využiť nejakým spôsobom skúsenosti, ktoré sme získali počas pandémie?

Minulý školský rok bol podľa mňa jedným z najťažších, aké som na Gbase zažila. Nielenže sme mali pandémiu, ale prebiehala aj rekonštrukcia školy. Učitelia sa snažili pripájať žiakov v karanténe na hodiny a za oknami nám

vŕtali murári. Viac ako polroka sme nemali suterén a šatne. Myslím si, že aj pani bufetárku si teraz všetci viac vážime. ☺

Tak ako sa ale hovorí, že všetko zlé je na niečo dobré, tak aj táto t'ažká doba nám veľa dala a posunula školu d'alej. Možnosť online stretnutí, MS Teams alebo lepší internet na škole sú len zlomkom toho, čo sa určite na škole zlepšilo. A určite si všetci viac vážime to, že môžeme byť spolu v škole.

Aké sú Vaše očakávania pre tento rok? Chceli by ste pracovať na niečom konkrétnom - respektíve, chystajú sa na škole zmeny/projekty, ktoré by mohli žiakov zaujímať?

Dúfame, že tento rok sa budeme môcť vrátiť k tradičným školským akciám. Tešíme sa na imatrikulácie, stužkovú alebo Valentínsky ples.

Čo sa týka exkurzií do zahraničia, tak tu je situácia, bohužiaľ, veľmi t'ažká. Ceny dopravy, ubytovania alebo stravy prudko stúpajú. V prípade exkurzie do zahraničia (poznávací, návštevy vysokých škôl,...) sa už pohybujú okolo 500€ a ak k tomu pridáme jazykový kurz (exkurzia do Anglicka), tak sme niekde na cene 1000€ a viac. Bohužiaľ, nie každý si takéto ceny už môže dovoliť. Myslím si, že je lepšie zúčastniť sa projektov cez Erasmus+, ktoré sú hradené cez európske fondy a cena je niekde okolo 40€. Erasmus+ poskytujú rôzne agentúry a majú rôzne zamerania, kde si každý vie nájsť to svoje. Pridaná hodnota okrem kontaktov, zážitkov alebo zvýšenie jazykovej zručnosti v anglickom jazyku je aj fakt, že je to vec, ktorú si viete pridať do svojho CV alebo portfólia na prihlášku na vysokú školu, v čom naše exkurzie určite t'ahajú za kratší koniec. Erasmus beží aj počas prázdnin a nie je pri tom nutné ani vymeškať školu a vyučovanie.

Momentálne sa budeme snažiť hľadat'

d'alšie zdroje na opravu aj vnútorných priestorov školy. Trápi nás strecha a jej nedostatočné zateplenie. V zime je preto na 4 poschodí alebo učebniach IT príliš zima a v lete príliš teplo. Určite aj jednotlivé triedy, vŕzgajúce podlahy alebo opadávajúca stierka na stenách by potrebovali rekonštrukciu.

Vnímate, že škola bude tento rok čeliť nejakým konkrétnym výzvam? Ak áno, aké to sú?

S obavou sledujeme rast cien energií a dúfame, že neprídu obmedzenia prezenčného vyučovania. K online vyučovaniu by sme sa vrátiť' nechceli.

Zrejme aj vy sledujete tento vývoj udalostí, nakol'ko minimálne ja ho

registrujem - mnoho ľudí si zvolí namiesto 4. a 5. ročníka na Gbase alternatívny program - napríklad IB alebo AP skúšky na LEAF Academy. Ako vnímate tento fenomén? Myslite si, že Gbas by vedel týmto ľud'om ponúknut' veci, ktoré na daných programoch nevedia získať'?

IB program alebo Leaf Academy sú určite zaujímavé školy a ako aj Gbas majú svoje výhody a nevýhody. Záleží už na preferencii každého, čo komu vyhovuje, alebo čo očakáva, prípadne čo potrebuje na vysokú školu, na ktorú chce íst'. Bolo by to na dlhšiu debatu, ale za mňa je Gbas s voliteľnými predmetmi najflexibilnejší.

Čo myslíte pod slovom flexibilnejší? Čo znamená táto flexibilita v praxi a aké výhody z nej vyplývajú pre žiakov?

Možno si to ani neuvedomujeme, ale naša škola ponúka v rámci Slovenska výnimočný a jedinečný program. Nielen v počte hodín, ktoré sa učia v anglickom jazyku, ale aj voliteľnými predmetmi v 4. a 5. ročníku. V piatom ročníku sa môžete venovať už len predmetom, ktoré vás bavia alebo ktoré potrebujete na vysokej škole. Okrem hlavných predmetov je tam možnosť výberu viacero zaujímavých predmetov, ktoré na iných školách vôbec nemajú. Počtom hodín, ktoré máme v jednotlivých predmetoch, nám umožňuje nielen naplniť maturitné štandardy, ale aj učiť nadštandard, ktorý majú alebo aj nemajú v predmetoch na IB alebo Leaf. Každý si tak môže nastaviť svoj program, tak ako potrebuje. IB program má striktnešie pravidlá, kde napríklad každý žiak musí "maturovať" z matematiky. U nás je počet maturantov z matematiky okolo 30%. Čiže 70% by to pravdepodobne nevyhovovalo. Leaf je tiež postavený na voliteľnosti, ale nie je tam toľko predmetov a počty hodín ako u nás.

Mimo vyučovania v rámci školy si každý vie nájsť priestor na realizáciu, či už ako prefekt, alebo v debatnom klube. Vydáva sa školský časopis alebo funguje Gbas Rádio. Máme aj bohatú ponuku krúžkov od športových cez šachový až po doučovania z predmetov. Myslím si, že aj tieto aktivity na každej škole nenájdete.

Myslite si ale, že sa vieme od spomenutých programov aj niečo učiť?

Vždy je dobré poznat' aj programy iných škôl a poznat' nové trendy vo vzdelávaní. Tento rok sme začali pracovať na zmenách a v jednotlivých predmetových komisiách prechádzať osnovy predmetov a pozriet' sa na to, čo máme nastavené dobre a čo by sa na druhej strane dalo zlepšiť. Kolegovia majú k dispozícii napríklad aj osnovy a učebnice spomínaných programov.

Momentálne v rámci predmetov napríklad na biológií alebo na seminári z matematiky sa prispôsobili obsahy hodín tak, aby boli žiaci pripravení na AP skúšky z daných predmetov.

Tu by som ešte chcela využiť tento priestor a povedať, že je možno dobré si uvedomiť, že škola nestojí len na vedení či učiteľoch. Každý od žiakov, rodičov alebo absolventov môže prispiť k tomu, aby bol Gbas lepší. A možno namiesto otázky „Čo mi môže dat' Gbas?“ sa opýtať „Čo ja môžem urobiť pre Gbas“ Len spoločnými silami ho vieme spravit' jednou z najlepších škôl na Slovensku.

Ako ale vnímate rolu žiakov v tom, ako sa má škola posúvať? Asi hovoríme za mnohých ked' poviem, že niekedy máme dojem akoby sme mali možnosť komunikovať s vedením len málo. Potom ostáva nejasným to, čo vedenie chce od žiaka a žiak od vedenia.

Komunikácia s vedením je v našej škole nastavená cez žiacky parlament. Stretávame sa s nimi na pravidelnej báze. Každý ročník má v parlamente svoje zastúpenie a tu nastupuje už úloha žiackeho parlamentu akým spôsobom sa tejto úlohy zhosi. Ak má niekto problém alebo nápad mal by vedieť na koho sa zo svojich zástupcov môže obrátiť. Samozrejme ak by sa chcel žiak alebo skupina žiakov s nami stretnúť, stačí nám napísat' a dohodnúť si stretnutie. Radi sa stretнемe s každým z vás.

Určite sa zhodujeme v tom, že je skvelé, ked' žiaci preberú iniciatívu aj pri väčších projektoch, ako je napríklad Hodžafest, či prípadne založia nový klub. Pre mnohých vie byť ale komplikované sa zapojiť do aktívneho organizovania niečoho na škole, obzvlášť ak daní ľudia nemajú skúsenosti.

To s tebou súhlasím. Nie každý môže organizovať akcie ako sú Hodžafest, ale tu naozaj stačia aj maličkosti, ktoré pomôžu k tomu aby bol Gbas príjemnešie miesto. Stačí napríklad zhasnúť svetlo na chodbe, či vypnúť tečúcu vodu v triede. Aj takto v malom môžeme ušetriť peniaze, ktoré sa dajú využiť na zlepšenie prostredia pre nás všetkých. Alebo cez voľnú hodinu pomôcť spolužiakovi s matematikou či iným predmetom. Po hodine pochváliť svojho učiteľa alebo učiteľku a tak mu dat' najavo že jeho práca má zmysel. Alebo naopak namiesto nadávania niekde za rohom sa za učiteľom zastavit' a požiadat' ho napríklad o materiály na doštudovanie, prípadne doučovanie. Vyplniť dotazník, ked' je o to požiadany. Ak sa na škole niečo organizuje a viem spievat' alebo hrať na hudobný nástroj, tak sa ponúknut' a pomôcť s programom. Dalo by sa toho nájst' naozaj veľ'a.

Nakoľko sme sa zhodli na tom, že iniciatívni a aktívni žiaci sú klúčoví, nedá mi sa neopýtať nasledovné - vedia pri rozbiehaní nových projektov/spravovaní a zlepšovaní už fungujúcich žiaci očakávať Vašu podporu? Ak áno, akú?

Tradične to funguje na škole tak, že žiaci, ktorí majú nejaký nápad oslovia učiteľa alebo učiteľov, aby im robil garanta. Ten učiteľ už potom komunikuje s vedením, usmerňuje cely projekt, poprípade robí dozor na danej akcií. Na škole takto vzniklo veľ'a zaujímavých projektov a z niektorých sa potom už časom stali tradičné akcie. Čo sa týka finančnej podpory, tak tu môžu žiaci osloviť výbor ZRPŠ, ktorý má systém grantových formulárov pre žiakov. Napríklad pomocou grantu od žiakov, výbor prispel aj na oblúbené kalčeto.

Samuel Michlík, IV.D

PRVÉ DOJMY PRVAČE

GBAS na mňa spravil vynikajúci prvý dojem. Najviac na mňa zapôsobila tzv. rodinná atmosféra, ktorú som videla, ked' sa študenti na prvý školský deň objímajú, zdravia, usmievajú, sú radi, že sú spolu.

Celkovo som si GBAS vybrala na základe skúseností známych, ktorí sem chodili, no najviac mi ju priblížila moja gbasáčka krstná, ktorú som poznala už predtým. Zaujalo ma v podstate všetko. Spôsob vyučovania, dobré meno, no najviac vychýrená komunita ľudí (študentov). Pre mňa ako extroverta sú práve ľudia okolo mňa dôležití, a to bola posledná kvapka k rozhodnutiu íst' na GBAS. Prvé dni ma prekvapilo takmer všetko. Milý prístup učiteľov som, dá sa povedať, očakávala, ale od žiakov zo starších ročníkov popravde vôbec nie. Hned' počas prvého dňa som spoznala kopu nových ľudí a to nehovorím o ostatných prvákoch. Všetci boli usmiali, milí, okamžite som pochopila, že mi tu bude dobre.

Môj celkový prvý dojem by som zhrnula ako obrovskú radost' zo školy, ktorú som si vybrała.

Skutočnosť', že budem bývať' na internáte, som však vnímala ako najnepríjemnejšiu časť môjho nástupu do školy. Tesne po tom, čo som sa dozvedela, že ma vzali a budem bývať' na internáte, som žila v málinko inej predstave, ktorá sa v prvú nedelu rozplynula, ale čím som tam dlhšie, tým viac si zvykám a najmä mám aj na internáte super kamarátov, spolubývajúce alebo starších žiakov, s ktorými je nám spolu veľmi dobre.

V mojej novej škole sa teším na to, čo nové mi prinesie. Moje očakávania sú, že si tu chcem nájst' novú záľubu, nové veci, ktoré začnem praktizovať' v živote. V podstate sa budem snažiť' chytiť' každej príležitosti, ktorá sa naskytne.

GBAS splnil moje očakávania na 100% a teším sa na všetko nové, čo mi prinesie.

Nina Kučerová, I.C

Moje prvé dojmy z GBAS-u sú veľmi pozitívne. Milo ma prekvapil priateľský prístup starších žiakov a učiteľov, ktorí sú priateľskejší než som si myslal. Táto škola bola pre mňa na prijímačkách prioritou č. 1 a mal som ju vyhliadnutú viac-menej celú deviatku, aj keď som si nejaké šance na prijatie nedával, tak som to skúsil a nel'utujem to.

Prvé dni som sa bál cestovania z internátu do školy, ale aj cestovania zo školy domov, ale strach rýchlo opadol. Dost' som sa bál aj internátu, ale dojem z neho je doteraz výborný. Mám možnosť sa spoznat' s ľud'mi z viacerých ročníkov, a nie iba z mojej triedy. Už teraz ani nie po mesiaci tu mám veľmi veľ'a skvelých zážitkov.

GBAS zatial' splnil moje očakávania, aj keď som pripravený a zmierený s tým, že keď sa mi začne kopit' učenie, tak to už taká sreča nebude. Som rád že za tento mesiac som sa spoznal s veľ'a novými ľud'mi a nadobudol nové kontakty.

Najviac sa neviem dočkať výletu do Anglicka, veľmi dúfam, že tento školský rok nám to už bude konečne umožnené. Taktiež dúfam, že aj nad'alej budem mať dojmy z GBAS-u rovnaké, ako mám teraz.

Gregor Jurčák, I.C

Moje prvé dojmy sú pozitívne. Vedel som sice, do čoho idem, ale aj tak zatial' prekonal očakávania (možno preto, lebo som tu tri týždne).

Tešil som sa na debatu (ale teraz vážne, koho childhood hero nie je Braňo Faktor??). Krstní rodičia je úžasný nápad, myslím si, že je to skvelý spôsob socializácie (spolu s imatrikuláciami). S krstným som kamoš, takže som celkom vyhral (100% najlepšia krstný-krstná dvojica, aká kedy bola, Miško je frajer).

To, že bývam na intráku, je jedna z najlepších vecí ever. Mám dve oblúbené časti budovy, jedna sú sprchy a druhá je

spoločenská miestnosť'. Človek by si myslel, že tri sprchy na chodbu plnú teenagerov je málo, ale nám je to jedno (najlepšia časť dňa je, keď sa večer sprchujem a štyrikrát dookola zaspievame I Want It That Way, lebo prečo nie). V spoločenskej zase môžem zabudnúť na všetko a nepočuť svoje problémy cez ping pongovú loptičku a Amy Winehouse.

Jediné, čo ma prekvapilo, je to, že som tu mesiac a ešte som neboli v bufete...

Phillip Angelov, I.D

Bol to pre mňa vždy len sen...a zrazu som sa tu ocitla - na Gbase.

Ak mám byť úprimná, celé to začalo už pred niekol'kými rokmi, keď bol môj brat na tejto škole prvák a s nadšením mi ukazoval "gbasácku hymnu" v podaní Leonarda a Jakuba. Človek si povie, že je to len video...a možno budú nasledujúce slová obsahovať poriadnu dávku klišé, no mne to jedno video zmenilo život.

(To, že ho viem odrapotať' od slova do slova, môžeme zamlčať :)).

Odvtedy som mala v hlave zafixované, že jediná cesta je Gbas a iná neexistuje. V ôsmej triede som sa naozaj poctivo pripravovala. Snažila som sa, pretože som vedela, že nie som žiadny génius, ktorých táto škola prijíma. V ten rok sa mi to nepodarilo a bola by som tu do zajtra, keby som mala opísat' ten pocit, keď som sa dozvedela výsledky. Deviaty ročník bol však úplný opak. Napriek tomu, že som sa nijako nepripravovala a neučila, som sa sem dostala a dobré tri mesiace som to nevedela pochopit'. Bolo to pre mňa niečo vzácne a zároveň vyzývajúce.

Na GBAS som prišla plná očakávaní, zvedavosti a entuziazmu.

Môj prvý dojem z GBAS-u bol presne taký, aký som sa nazdávala, že bude. Každý je priateľský, zábavný a každý tu je svojím spôsobom crazy, čo sa mi veľmi páči.

Nikto nemá problém s niečím poradit', alebo sa s vami náhodne zoznámiť' na chodbe tesne pred začiatkom hodiny (zdravím štvrtáčku Anet).

Zahanbiť' sa nedal ani internát. Síce drevené okná na 6-ke, komunistický výtah a záchody, ktoré niekedy odmietajú splachovať' sú different kind of story, no moc mi to vlastne ani nevadí. Zlé vlastnosti internátu vždy vyvážia vtipné spolubývajúce, súkromné karaoke koncerty dávno po večierke, či deep conversations typu : „Čo bude zajtra na obed...“ pred spaním.

Nesmierne sa teším aj na všetky výlety, školské, či mimoškolské akcie a zážitky, ktoré nás na tejto škole čakajú.

A hoci viem, že štúdium na tejto škole prináša aj stresové obdobia, svojím spôsobom sa teším aj na ne, pretože práve tieto časy vo mne vzbudzujú pocit, že naozaj žijem a že sa v mojom živote deje niečo šialené.

No a na záver ešte ostáva otázka za milión - splnil zatial' Gbas moje očakávania?

Vážení, podržte sa - on ich priam presiahhol. A o tomto tvrdení ma jednoznačne presvedčil unikátny a lahodný čokoládový croissant zo školského bufetu. Dokonalosť'. Číra dokonalosť'. A samozrejme, chémia s Mr. Merchantom.

Sára Fukasová, I.B

Štyri Za Cenu Jedného

Všade samé stužky

Ako to tradíciou býva, pondelky sa nesú v znamení vlaku na šiestu. Druháci už isto vedia, o čom hovorím, lebo nedávno sami začali nacvičovať na venček. Čakajú ich hodiny a hodiny stúpania na nohy, pomýlených krokov a potenia, ale hlavne smiechu. Bolo to únavné a vyčerpávajúce, no klamala by som, keby som povedala, že som sa netešila na každú minútu nácviku. Iba zriedka sme mali príležitosť sa vidieť v takom zoskupení v škole. Takmer všetky predmety sme mali s vlastnou triedou, a preto boli pondelky dňom, kedy sme mali možnosť sa znova cítiť ako jeden veľký kolektív. Bol to pocit, ktorý sme nemali možnosť cítiť veľmi dlho kvôli pandémií. Každý z nás si osvojil aspoň jeden tanec, ktorý mu šiel najlepšie. Niektorým šiel tanec od ruky, iní sa museli snažiť, aby sa stále neplietli.

Naše tancovanie sa pomaly zlepšovalo týždeň čo týždeň, a tak sme sa nebezpečne rýchlo blížili k finálnemu venčeku. Začali sme plánovať, kde budeme sedieť my, naši rodičia a čo si vlastne oblečieme. A nesmieme zabudnúť na vyrábanie venčekov a stužiek pre dámsku a pánsku volenku. Nemohli sme veriť tomu, že konečne po dvoch rokoch zažijeme náš vysnený venček. Bol všetko, čo sme si predstavovali a omnoho viac.

Piatok, trinástej mája, sme okolo štvrtnej dorazili do priestorov gymnázia v Martine. Čakala nás rýchla generálka

Každoročne sa na GBASe konajú rôzne výlety či výcviky. Kvôli pandémií boli však mnohé výlety počas posledných troch rokov zrušené alebo v tom lepšom prípade presunuté. Toto presúvanie spôsobilo, že my štvrtáci sme zažili skoro všetky výlety v jeden rok. A tak, drahí prváci, je mojou ct'ou vám priblížiť', na čo sa môžete počas

pred finálnym vystúpením. Nervozita stúpala, dlane sa potili. Posledné úpravy na vlasoch či kravatách boli vykonané. Bol čas usadiť rodičov a ukázať, čo sme sa naučili. Uistujúce úsmevy, pohľady plné očakávania a nepokojný šepot zaplnili malú chodbičku, v ktorej sme čakali na signál. A ten aj prišiel. Prvé tóny úvodnej pesničky boli prehlušené klopaním opätkov. Každým tancom sme boli viac a viac spotení, ale nadšení, že sa nám tance darili tak, ako mali. Burácajúci potlesk a nadšené úsmevy od rodičov nám dodávali odvahu.

Po hlavnom vystúpení nás čakala večera a malý program v podobe profesionálnych tanečníkov a tanečníčok. Potom nasledovali dámske a pánske volenky. Len málokomu sa podarilo rozdat všetky svoje poctivo pripravené venčeky alebo stužky.

Na záver večera nás čakala sút'až o najlepší tanečný pár. Mnohí z nás už tancovali z posledného, nohy ubolené, chrbty spotené.

Ale aj tak sme do toho dali všetko, každý jeden z nás odhodlaný vyhrat'. Bohužiaľ, víťazný pár môže byť len jeden, a tak si aj naša sút'až našla svoju kráľovnú a kráľa venčeka. Hoci vyhral len jeden pár, venček sme si užili všetci a bola to noc, na ktorú ešte dlho budeme spomínať s úsmevom. Naše tancovanie sa pomaly zlepšovalo týždeň čo týždeň, a tak sme sa nebezpečne rýchlo blížili k finálnemu venčeku. Začali sme plánovať, kde budeme sedieť my, naši rodičia a čo si vlastne oblečieme. A nesmieme zabudnúť na vyrábanie venčekov a stužiek pre dámsku a pánsku volenku. Nemohli sme veriť tomu, že konečne po dvoch rokoch zažijeme náš vysnený venček. Bol všetko, čo sme si predstavovali a omnoho viac.

Piatok, trinásteho mája, sme okolo štvrtnej dorazili do priestorov gymnázia v Martine. Čakala nás rýchla generálka pred finálnym vystúpením. Nervozita stúpala, dlane sa potili. Posledné úpravy na vlasoch či kravatách boli vykonané. Bol čas usadiť rodičov a ukázať, čo sme sa naučili. Uistujúce úsmevy, pohľady

plné očakávania a nepokojný šepot zaplnili malú chodbičku, v ktorej sme čakali na signál. A ten aj prišiel. Prvé tóny úvodnej pesničky boli prehlušené klopaním opätkov. Každým tancom sme boli viac a viac spotení, ale nadšení, že sa nám tance darili tak, ako mali. Burácajúci potlesk a nadšené úsmevy od rodičov nám dodávali odvahu.

Po hlavnom vystúpení nás čakala večera a malý program v podobe profesionálnych tanečníkov a tanečníčok. Potom nasledovali dámske a pánske volenky. Len málokому sa podarilo rozdat všetky svoje poctivo pripravené venčeky alebo stužky.

Na záver večera nás čakala sút'až o najlepší tanečný pár. Mnohí z nás už tancovali z posledného, nohy ubolené, chrbty spotené. Ale aj tak sme do toho dali všetko, každý jeden z nás odhodlaný vyhrat'. Bohužiaľ, víťazný pár môže byť len jeden, a tak si aj naša sút'až našla svoju kráľovnú a kráľa venčeka. Hoci vyhral len jeden pár, venček sme si užili všetci a bola to noc, na ktorú ešte dlho budeme spomínať s úsmevom.

Náš prvý výlet

Nepochybne každý z vás bol aspoň raz v aquaparku či plavárni. Všade prítomná vôňa chlóru a čvachtanie žabiek sú neodmysliteľnou súčasťou. Nebolo tomu inak ani v prípade nášho plaveckého výcviku v Žiline.

Poznali sme sa len chvíľu, mnohí z nás si nestihli ani zapamätať mená ľudí vo svojej triede. Preto si veľmi dobre môžete predstaviť nervozitu, ktorú sme cítili v prvý deň. Povedali nám, že nás rozdelia do skupín. Nechceli sme byť oddelení od tých pár ľudí, s ktorými sme sa stihli skamarátiť. Nič sa ale nedalo robiť, prišlo na delenie do skupiek. Najprv oddelili tých, ktorí sa považovali za veľmi dobrých plavcov. Potom prišiel rad na nás ostatných, aby sme ukázali, čo dokážeme. Najprv sme iba jeden po druhom mali preplávať určitú dĺžku, akým štýlom sme chceli.

Ak sa nevedel inštruktor podľa tohto rozhodnút' definitívne, tak sme boli požiadani zaplávat' určeným štýlom. Nakoniec bolo skupiniek zhruba päť alebo šest'. Jednotky boli samozrejme tie najlepšie a najväčšie číslo niesla skupinka, ktorá plávav' až tak dobre nevedela.

Ako týždeň ubiehal, aj naše plavecké schopnosti sa postupne zlepšovali. Inštruktori nám radili ako zdokonalit' našu techniku, ako správne dýchat' medzi zábermi a podobne. Ked' nám ostalo dost' času, tak sme si mohli skočiť zo stupienka šípku. Cesta domov vždy ubehla veľmi rýchlo, lebo niekol'ko hodín plávania a chlór v očiach nás natol'ko zmohli, že ju skoro všetci vždy prespali. Alebo ak sa v nás našlo dost' energie, vytiahli sme harmoniku alebo reprák a spievali si až do Sučian.

Hoci to celé trvalo len týždeň, pomohlo nám to sa viac spoznat', ba čo viac, cítiť sa ako kolektív. Keby sme vtedy vedeli, že sa najbližšie dva roky poriadne neuvidíme, rozhodne by sme si tie spoločné chvíle v autobuse a vo vode vážili oveľa viac. Ale tak to už býva. Nikdy neviete, ako veľmi vám bude niečo chýbať', pokým to nestratíte.

Na Orave dobre, na Orave nákazivo

Málo miesta na nohy, slnko v očiach kvôli chýbajúcim závesom alebo nútené počúvanie hudby z posledného radu sedačiek. Takto vyzerá asi každý školský výlet autobusom. Nepohodlný, hlučný a nekonečný. Avšak my sme sa aj tak nevedeli dočkať toho vysneného pondelka, kedy konečne nasadneme do jedného z autobusov pristavených pri škole. Nadšenie z prvého spoločného výletu po dvoch rokoch pandémie bolo priam až nákazlivé. Ked' ste videli všetky tie rozžiarené tváre, neostávalo vám nič iné, než sa tiež usmiat'.

A tak sme nasadli do autobusov, plní očakávania a nervozity, s ciel'ovou destináciou lyžiarske stredisko Spálená na Orave. Nasledujúca hodina a pol sa

nezaobišla bez výletových klasík ako Miro Žbirka či Horkýže Slíže. Nadobúdajúci sneh na okolitých končiaroch pomaly ale isto hlásal koniec nášmu vyčkávaniu.

Prvá vec, ktorú sme urobili, bolo ubytovanie sa. Zhruba o hodinku po obede na penzíone sme znova sedeli v autobusoch, ktoré nás dovezli na svah. Snowboardisti si išli od začiatku po svojom - začiatočníci od základov a skúsenejší išli rovno na vec. Pre nás lyžiarov prišiel čas na to, aby nás rozdelili do piatich skupiniek, v ktorých sme sa mali počas celého kurzu zlepšovať'. My skúsenejší sme mali dve hodiny na rozlyžovanie sa a ukázanie svojich schopností, aby nás pán Gombársky dokázal dobre zaradíť do prvých štyroch skupín. Začiatočníci sa išli hned' učiť'. A ako vyzerali samotné hodiny na svahu? To polovica z vás isto dobre pozná, a tú druhú to ešte len čaká, tak im nepokazme to prekvapenie. Avšak niečo iné vám prezradit' predsa len môžem.

Rána sme začínali raňajkami v podobe úžasných švédskych stolov. Mali sme na výber od chleba vo vajci, cez párky, domáci jogurt až po cereálie s mliekom. Raňajky boli dokonca prispôsobené aj pre bezlaktózových, vegetariánov, či bezlepkových. V ponuke bola taktiež káva, čaj alebo mlieko. Výber bol fakt neskutočný, tak ako aj chut'. Ked'že sme boli na Orave, nebolo ani jedno ráno, kedy by v pozadí nevyhralo „Mariša pusu daj". Piešaň, ktorú už určite dôverne poznáte z nášho milovaného rozhlasu v Sučanoch. Po raňajkách sme si išli vyzdvihnut' lyžiarky zo sušiarní, a hurá na svah.

A teraz ku tej zábavnejšej časti - večerný program. Jednotlivé večery mala na starosti vždy iná trieda. Tieto večery zahŕňali aktivity, ako kvízy v štýle „Fakt alebo mýtus", alebo súťaž o to, kto odbehne bežeckú abecedu najlepšie, hodnotenú pánom Gombárskym. Ďalej sme hrali hru s názvom „15 déčkarov sme sa opýtali a teraz hľadáme

najčastejšiu odpoved' na otázku..." a staring contest. Jeden tím dokonca pozostával z učiteľov.

Po skončení programu sme mali približne hodinu rozchod, kedy sme sa mohli navštievoval' na izbách a socializovať sa. Aj vďaka tomuto sme sa viac spoznali s ľud'mi z ročníka. Celkovo to scelilo náš kolektív. A nielen ten, aj vztahy s učiteľmi sa nám určite zlepšili. Tých päť' ak nie menej naspatých hodín noc čo noc rozhodne stalo za to.

Ale ako vieme, všetko má svoj koniec. Ubolení, vyčerpaní a sklesnutí sme v piatok ráno balili svoje veci. Niektorí z nás zlyžovali len pár posledných jazd, niektorí iba posedávali v bufete na svahu, zväčša s nejakým zranením. Avšak nečakaná návšteva od našej bývalej učiteľky pani Gombárskej nám vyčarila úsmev na tvári a zanechala pár slz. Ďalším nie tak úplne nečakaným prekvapením bola príčina neprestajného jedenia Strepsils. Minimálne tretina ľudí si okrem skvelých večerov plných smiechu strávených so spolužiakmi, poriadnej svalovice a mnoho iných nezabudnuteľných zážitkov z lyžiarskeho výcviku odniesla aj covid. No aj napriek tomu by sme nemenili ani sekundu z celého zájazdu.

Život a zdravie

Školský rok sme zakončili kurzom ochrany života a zdravia na našej milovanej Orave. Začiatkom júna sme nasadli do autobusov smer hotel Tatrawest v Zuberči. Dorazili sme tam s menším meškaním, ako je už zvykom. Najprv sme sa ubytovali a potom sme sa všetci zhromaždili pred hotelom. Krátky príhovor od pána učiteľa Gombárskeho a išlo sa na vec.

Ako prvé sme sa rozdelili do menších skupiniek a potom sme sa rozbehli ku jednému zo stanovísk. Čakala nás prvá pomoc s paní učiteľkou Lukášikovou, strieľanie zo vzduchovky s pánom učiteľom Gombárskym, lezenie na strom s pánom učiteľom Bartošom a mnoho

d'alšieho. Napríklad na stanovisku pani učiteľky Vantarovej sme postavili stan a urobili nosidlá z mikín a na stanovisku pánov učiteľov Sadloňa a Nolla sme si skúsili resuscitáciu. Po prejdení všetkých stanovísk sme mali voľno až do večierky. Nasledujúci deň sme sa skoro ráno vybrali na túru cez Kvačiansku a Prosiecku dolinu. Viac ako túra sa to podobalo na dlhú prechádzku, ale aj tak nás ku koncu boleli kvalitne nohy. Ked' sme sa dostali von z Kvačianskej doliny, tak sme sa zastavili v malom bufetíku s občerstvením. Ceny boli ako zo sna. Len 1 euro a 40 centov za dve vynikajúce palacinky! Skoro každý si kúpil niečo pod zub a vydali sme sa znova na cestu. Dovtedy sme išli relatívne ako jedna skupinka, no od bufetíku sme išli vo väčších rozostupoch. Počasie nám vyšlo parádne, a tak sa ľahko kráčalo. Vietor

nám sem-tam prefukoval spotené chrby a oblaky lenivo zakrývali spaľujúce slnko. Tak desať minút cesty od rebríkov sme stretli osamoteného psíka. Bol veľmi

prítulný, a tak sme ho všetci hladkali. Ked' sme sa zdvihli na cestu d'alej, psík sa vybral s nami. Snažili sme sa ho poslat' naspäť, lebo sme nevedeli, kde má majiteľov. On bol ale tvrdohlavý a nasledoval nás. Ked' sme sa však dostali ku spomínaným rebríkom, museli sme ho opustiť. Niesli sme toto rozhodnutie t'ažko, ale nedalo sa nič robiť. Dúfali sme, že sa nájdu dobrí ľudia, ktorí dostanú nášho nového chlpatého kamaráta do bezpečia.

Zvyšok cesty prebehol hladko. Dostali sme sa naspäť do dediny, v ktorej sme začínali. V malinkom lokálnom obchodíku, ktorý páchol cigaretami, sme si nakúpili chrumky a podobné hlúposti na večer. Následne sme netrpezlivovo čakali na autobusy. Ked' konečne prišli, všetci začali jasat' a tlieskat' od nadšenia. Večer sme strávili rozprávaním sa na izbách a vyjedaním čipsov.

Ked'že sme toho veľa predošlé noci nenašpali a vstávali sme pomerne skoro, menšia túra na Roháčske pleso bola pre niektorých z nás náročná. Kráčali sme tak dve hodinky po asfaltovej ceste pod pražiacim júnovým slnkom. Môžete si teda predstaviť naše nadšenie, ked' sme konečne zazreli vršok chatky pod Roháčom. Vyhladovaní sme si objednali cesnačku alebo langoše za astronomické ceny. (Rada do života: berte si na túry vlastné jedlo, inak zaplatíte za malú polievočku 7 eur) Tí, ktorí vládali, sa vybrali hore na Roháče a my bežní smrtelníci sme ostali pri chatke hrať karty alebo sme sa slnili pri plese.

Cesta dole ubehla omnoho rýchlejšie ako hore. Ani sme sa nenazdali a už sme nastupovali do autobusu späť k hotelu. Vyzdvihli sme si našu batožinu na recepciu a bol čas íst' domov. Ako to zvykom býva, skoro všetci zaspali takmer hned', ako sa autobus pohol z miesta. Ako sme sa vzd'alovali od hotela, v mysli sme si odškrtli d'alší spoločný výlet, ktorý sa nám uchová v pamäti hádam navždy.

Barbora Matulová, IV.B

ROZHOVOR S PANÍ BOŠANSKOU

Prečo ste sa rozhodli učiť na GBASe ?

Učiť na GBASe bola pre mňa výzva, motivácia a chut' skúsiť niečo na Slovensku úplne nové. Nová škola, nové štúdium v anglickom jazyku, žiaci z celého Slovenska, finančná, metodická a personálna podpora Britskej rady. V tom čase sa tvorila značka - značka kvality

Kto je vašou inšpiráciou v živote ?

Všetci ľudia v ktorejkoľvek časti zemegule.

Čo si myslíte o žiakoch GBASu ?

Čo si myslia žiaci GBASu o mne???

Aká je Vaša najvtipnejšia príhoda na škole?

Vtipné príhody zažívam každý deň so žiakmi, kolegami. Ale videli žiaci Bošanskú takto? *fotka* Určite pamätníci GBASu. Písal sa rok 2005, prebiehala veľká rekonštrukcia školy a našu kanceláriu s dôležitými dokumentami zatopilo. Smiat' sa, či plakat'? Jednoducho upratovať a potom prišiel čas aj na „vtípky“..

Aká je vaša oblúbená pesnička ?

Stužková ma sprevádza od stužkovej a stále je tu. Takže pesničky od Elánu. Ale každý rok máme v rodine svoj letný hit - veselý, rytmický, „tancovateľný“. A ked'že sa opäť blíži leto, tešíme sa novú hitovku.

Keby ste mohli zmeniť vaše povolanie, čo by ste si vybrali ?

Žažko povedať, najjednoduchšia odpoved' by mohla byť „Čokol'vek“ (aj háčkovat' a štrikovat' ☺). Ale vždy vás ovplyvňujú ľudia, podmienky, príležitosti v danom čase.

Prečo ste si vybrali práve matematiku a fyziku ?

Sú to exaktné vedy, ktoré hovoria jasnou rečou, pracujú s presnými hodnotami...a vtedy sa otvorila Matematicko - fyzikálna fakulta UK v Bratislave, tak prečo nie? And If we give students this rich, creative, growth mathematics and physics experience, then we change them as people and the ways they interact with the world.

Keby ste si mali vybrat' jedno jedlo, ktoré by ste jedli do konca života, aké by ste si vybrali ?

Tažko vybrat' len jedno jedlo, rada ochutnám každé pripravené s láskou. A my, mamy, vždy oceníme , ked' ho pripraví niekto za nás.

Ako sa zmenil duch GBASu (komunita na GBASE) za roky vášho pôsobenia ?

O duchovi alebo duchoch začнем trochu s úsmevom ☺. Dnes si o nich čítam s vnukmi v rozprávkových knižkách. Ale rozprávku o tom z GBASu sme zatial nenašli. Ale k otázke ako sa zmenil duch GBASu. Objavuje sa v GBASE často. Prečo? Prečo práve duch? Zaujímalo ma, ako je to teda s tým naším duchom? Kedy sa „duch GBASu“ objavil prvýkrát? Zalistovala som si v pamäti a v archíve POTPOURRI, ktoré bolo prvýkrát vydané v školskom roku 2002/2003 a našla som rok, kedy sa téma ducha objavila prvýkrát. Písal sa rok 2008 a vtedajší tretiaci pripravili do programu imatrikuláciu pre prvákov promo - film, kde sme prvýkrát videli nášho ducha. Ale nechajme ducha duchom, lebo GBAS je o ľud'och. Žiaci, učitelia, zamestnanci, rodičia - všetci na GBASE tvoríme. A táto

naša GBAS komunita je živý, neustále meniaci organizmus. Žiaci prichádzajú a po piatich rokoch odchádzajú. My učitelia ostávame, niektorí kratšie, iní dlhšie. Akí boli žiaci pred rokmi, taká bola komunita, akí sú dnes, taká je komunita v GBASE dnes a akí budú, taká bude aj ona. Bez vás žiakov jednoducho nebude. Kol'ko ich prešlo bránami GBASu? V roku 1996 opustilo lavice prvých 75 maturantov, 75 jedinečných osobností a odvtedy d'alší počas 25 rokov. Ak ste čakali „matematicky presnú“ odpoved' na otázku, ako sa zmenila komunita, sklamem vás, milí čitatelia. Vy z GBASu si určite odpoviete sami, lebo ste jej členmi. Ale nezabudnite, že členovia komunity spolu komunikujú, spolupracujú, organizujú, nesú zodpovednosť a aj sa spolu bavia, napríklad na HODŽAFESTe, ktorí ste mohli zažiť po dvoch rokoch. A možno ste stretli ducha GBASu práve tam.

Spracované Eliškou Pavlíkovou, V.D

From GBAS to Berlin & back

Someone once said, ‘With languages, you are at home anywhere,’ which can, of course, be considered truthful. Generally, that’s why we learn English, to be able to communicate, to be at home anywhere. But with every other language you learn, you can make yourself at home in another portion of the world. Even our students know that it isn’t only English that is valuable, and some of them even tried making themselves at home in some foreign, non-English-speaking countries. Romča Árvová, now a fourth-year, spent half of the last school year in Berlin and you can now read all about her experience.

Was there any culture shock upon your arrival?

I do not recall being particularly shocked, but there are a few things that quite surprised me. For instance, my host family often cooked pre-made meals. It might have been due to lack of time but when I discussed this topic with someone who has also been to Germany for a longer period of time, they also mentioned the lack of home-cooked meals.

It is rumoured that Germans can be quite ‘cold-hearted’, especially to foreigners, but since I stayed in Berlin, which is one of the most multicultural cities in Europe, I expected them to be easier to make friends with.

How was living in the capital? If you were to go again, would you choose Berlin or a smaller city?

At first, it was rather overwhelming, due to the sheer size of the city, but over time I adapted. Since I come from a lot smaller town, it was difficult to orientate myself through the enormous net of trams, buses and underground.

Next time, I would definitely prefer a smaller town to a city because in multicultural places like Berlin, you often hear every language but German, which can be counterproductive when you are

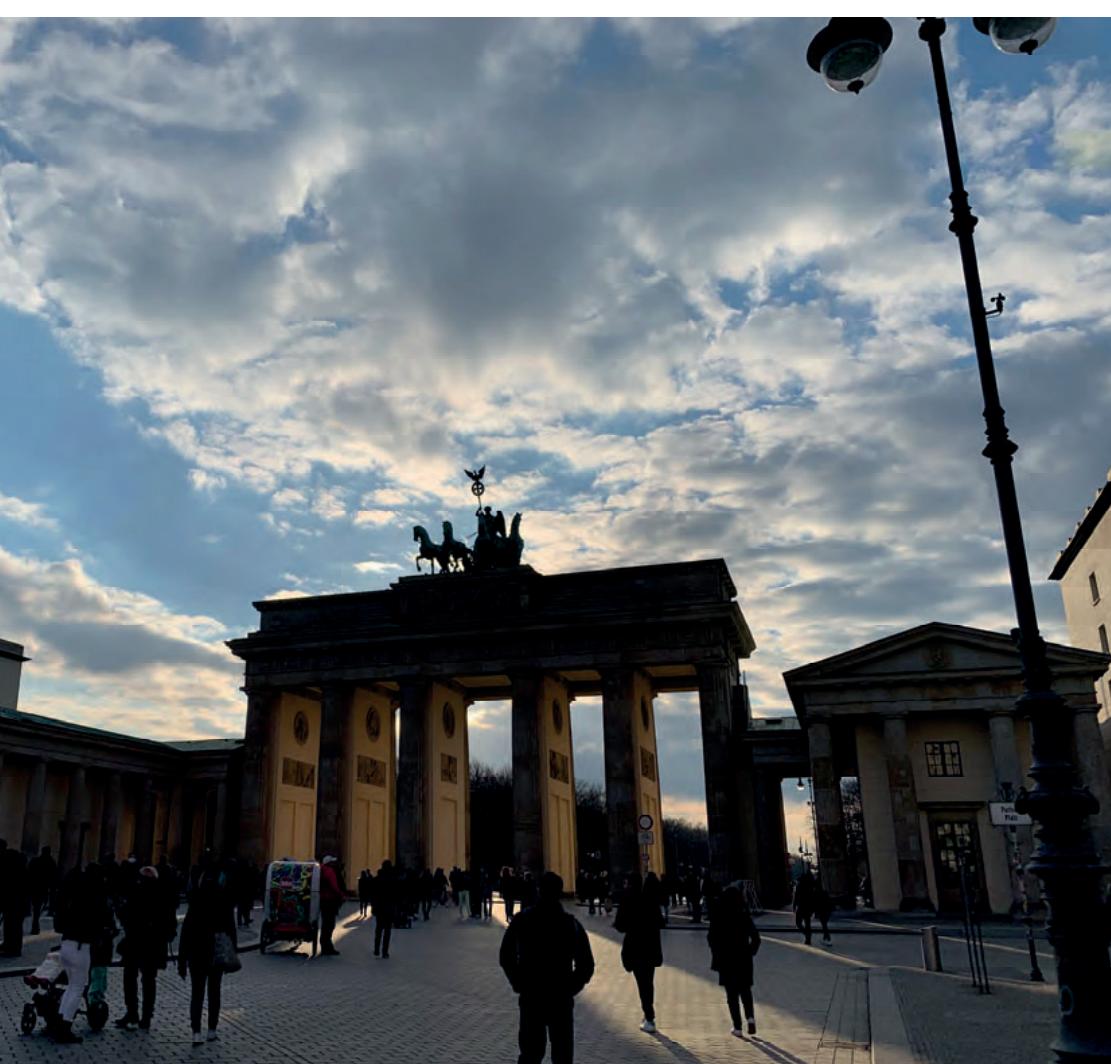

trying to learn German. The culture in Germany varies from district to district, therefore it would be more beneficial to also explore some other district than Berlin.

Describe Berlin to us. What did you like? What didn't you like? Weather, opportunities, food, your favourite spots, what was it like?

Berlin is, like almost any capital in Europe, fairly diverse. It is a great place for food lovers, museum enjoyers and obviously people who enjoy partying or clubbing. What I enjoyed the most are the endless possibilities of activities that one can pursue. Specifically, I loved the flea market which took place in Mauer Park every Tuesday. The Berliner public transport is also what I appreciated often, due to its accuracy and the ease of transporting wherever you want.

Since Berlin is located closer to the Baltic Sea, the weather was frequently unpredictable which caused strong winds or sudden changes in temperature.

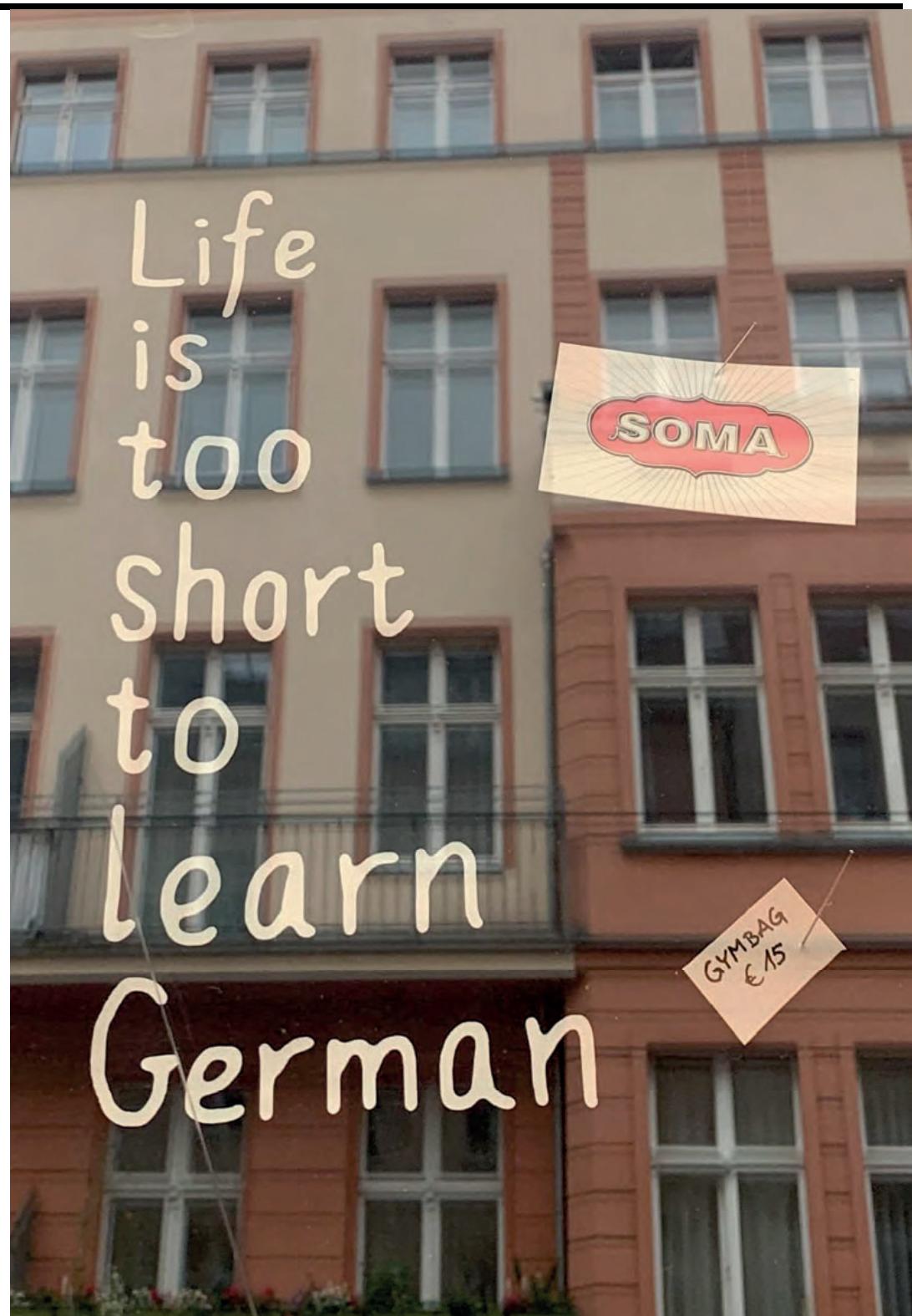
You spoke German most of your time there. How did you adapt? Do you feel that your speaking skills in this language have improved?

The first few weeks were not easy, since using German on a daily basis was a significant change, but in the school, I felt it the most. Like in every 'Gymnasium', both students and professors use advanced language, therefore it was difficult to understand and use it in a more professional environment. Honestly, I did not think it would get any better, but eventually I grasped most of the concepts. In the later stage of my program, I felt much more confident in my skills. I have not really noticed the improvement gradually, but there were moments when I said to myself 'wow, this has gotten much easier'.

And finally, what advice would you give to someone wanting to study abroad, particularly in Germany?

At first, I would advise you to research agencies which offer study programs abroad and go through the options available. Often it is cheaper when the agency chooses the location for you, so financially it is more convenient. As I mentioned before, I would recommend you to choose a smaller city or a town because language-wise, it would be more beneficial to you. Many people may think that it is all sunshine and roses due to the lack of parental supervision, but being alone in a foreign country is not as easy as it may sound. On the other hand, it was a great experience which taught me lessons I wouldn't have learnt anywhere else.

Barbora Bařinová, IV.A

BOOK CLUB

Minulý rok sa na našej škole po dlhom čase opäť otvoril Book club. Vznikol vďaka Kaji Gregorovej a Lei Hlinovej, ktoré si naozaj na poslednú chvíľu prihlásovania do klubov zmysleli, že toto je to, čo naša škola potrebuje. A ja súhlasím. „Prekvapivo“ sa tam nestretli ľudia s identickými názormi a vkusom, a preto by sa žánre z týždňa na týždeň už viac líšit nemohli. Prešli sme z Matildy na Malého princa, Normal people, Premenu až po Seven Husbands of Evelyn Hugo a stopercentne to bude zaujímať a zaujímať.

Okrem knihy, ktorú čítame, sa spomenú názvy tisícich kníh, z ktorých vytvárame zoznamy potenciálnych adeptov na čítanie. Ked' preberieme danú knihu z jednej, druhej, tretej a neviemkoľkej

strany, väčšinou pokračujeme otvorenou debatou. Pomaly z kníh zvyčajne prejdeme k všeobecným tématam, ktoré sa môžu, ale nemusia úplne spájať s knihami. Na inšpiráciu použijeme práve knihu, ktorú rozoberáme. Ak by ste chceli byť súčasťou našich filozofických diskusií (alebo len zaujímavo využiť čas pri čakaní na vlak), Book club sa koná každý štvrtok po šiestej hodine. Má ho na starosti pán učiteľ Kolcún, ktorý, ak je to náhodou potrebné, vždy vyplní trápne ticho alebo príde s ďalšími tématami a knihami. Book club poskytuje od veľkého rozšírenia obzorov v knižnom svete, cez Hate club na J.K. Rowlingovú s milión interných jokes, až po prinútenie sa čítať knihy, ku ktorým sa roky neviete dokopat'.

Prečo si sa rozhodol/a pridať sa na Book club ?

Kaja: Založila som ho.

Žeňa: Mám rada čítanie a mohla som podporiť mimoškolské aktivity na GBASE niečím, čo ma baví.

Kat: Bola som donútená.

Pat'a: Rada čítam, ale nikdy sa neviem dostať actually k čítaniu kníh, tak som chcela skúsiť krúžok.

Tete: Mala som volný štvrtok a pocit, že toho nerobím dostatočne veľa pre školu.

Dominik: Mal som volný čas vo štvrtok a nemal som nič lepšie na práci.

Eva: Kaja a Lea by ma kusali do členkov každý deň ak by som nešla.

Terka: Niekedy sú tam free koláče.

Keby si mohol/a, ktorú nie až tak populárnu knihu by si vyzdvihol/a ?

Kaja: If Cats Disappeared from the World

Žeňa: The secret history

Kat: Minecraft survival guide [?] redstone

Pat'a: Vyvolení - Stefan Bachmann

Tete: Vicious

Dominik: Flowers for Algernon

Eva: No longer human

Terka: Fanfikcie, kde sa miesto y/n každá typka volala Emily a nebola like other girls

Kristína Janíková, III.D

IB - nevyhnutná zmena alebo zbytočná výzva?

Väčšina z nás počas svojho štúdia na GBASE príde do kontaktu s viacerými štipendiami, výmennými pobytmi či studijnými programami. Napriek tomu, že každý už určite počul o LEAF Academy, na Slovensku je ponúkaný viacerými inštitúciami taktiež iný medzinárodný vzdelávací program - International Baccalaureate Diploma Programme (IBD). Tento program patrí spolu s britskými A-Levels a Advanced Placement medzi najuznávanejšie medzinárodné stredoškolské programy. Je zameraný na posledné dva roky strednej školy a ukončuje sa maturitou špecifickou pre IB. Celkovo sa maturuje zo šiestich predmetov, ktoré sú vyučované na vysokoškolskej úrovni. Zároveň je však povinné odovzdať takzvanú „Extended essay“, absolvovať predmet „Theory of Knowledge“ a dokončiť CAS (Creativity, Action, Service). Ak teda niekto oblúbuje nadmerné písanie esejí, kvantá učenia a veľa rôznorodých mimoškolských aktivít, tento program je určite preňho.

Ja sám som si v druhom ročníku bytia na GBASE povedal, že by som chcel niečo takéto podstúpiť a začal som hľadat školu, ktorá by ponúkala IBD za dostupnú cenu. Avšak je len jedna škola na Slovensku, ktorá ponúka IB bez nároku na školné, a tou je Gymnázium Juraja Hronca v Bratislave. Po tom, ako som si spravil hlbší research o tomto programe, rozhodol som sa, že by som ho chcel študovať. Oslovil ma hlavne prístup k učeniu, ktorý sa zameriava skôr na praktické využitie znalostí pomocou písania esejí a projektovej činnosti ako na memorovanie. Lákavým bol pre mňa aj výber predmetov, ktorý je rozdelený do 6 hlavných skupín - rodný jazyk, cudzí jazyk, matematika, vedy, humanity, umenie/voliteľný predmet. Ďalším rozhodujúcim aspektom bola taktiež kvalita a teda v konečnom dôsledku aj akceptácia titulu univerzitami. IB je momentálne akceptované každou poprednou univerzitou vo viac ako 150

krajinách sveta. Spravidla majú ľudia s IBD programom väčšiu úspešnosť prijatia na takéto inštitúcie. Príkladom môže byť Harvard, ktorý má 7% -nú úspešnosť prijatia všeobecne, zatiaľ čo IB študenti majú úspešnosť prijatia až 12%. Ked'že jediná cesta, ako niečo také dosiahnuť, bolo absolvovať prijímacie testy na GJH, začal som sa úpenivo pripravovať. Prijímacie testy pozostávali z matematiky a anglického jazyka a teda na tieto dva predmety som uprel svoju pozornosť. Z matematiky som sa sústredil hlavne na zopakovanie znalostí z druhého ročníka a utvrdenie nových vedomostí. Pri anglickom jazyku to boli primárne „Readingy“ a cvičenia na „Use of English“. Po dvoch rokoch počítania do zbláznenia, robenia worksheetov a jednom nevydarrenom pokuse som sa na tento program konečne dostal.

Dva roky hnania sa za týmto programom som ale zakončil zotrvaním na GBASE. Rozhodujúcim faktorom v tom, že som momentálne vo 4. ročníku na GBASE a stále sa potulujem po chodbách tejto výnimočnej školy, boli hlavne ľudia, ktorí ma motivujú sa zlepšovať. Či už učitelia alebo spolužiaci, atmosféra, akú vytvára komunita v Sučanoch mi na GJH chýba. Niektorí ľudia toto moje zdánivo spontánne rozhodnutie nemusia chápať, avšak ja si myslím, že Sučany svojím charakterom a originálnou komunitou nemajú medzi školami konkurenciu. A práve preto sa tu oplatí zostať aj pri ponuke ako je IB. Napriek môjmu rozhodnutiu však považujem IB za skvelú vol'bu a ľud'om, ktorí nevedia obsiedeť alebo začínajú mať pocit, že potrebujú úplne novú challenge, by mohol naplniť ich očakávania.

Adrián Bogusky, IV.B

BEST OF BOT

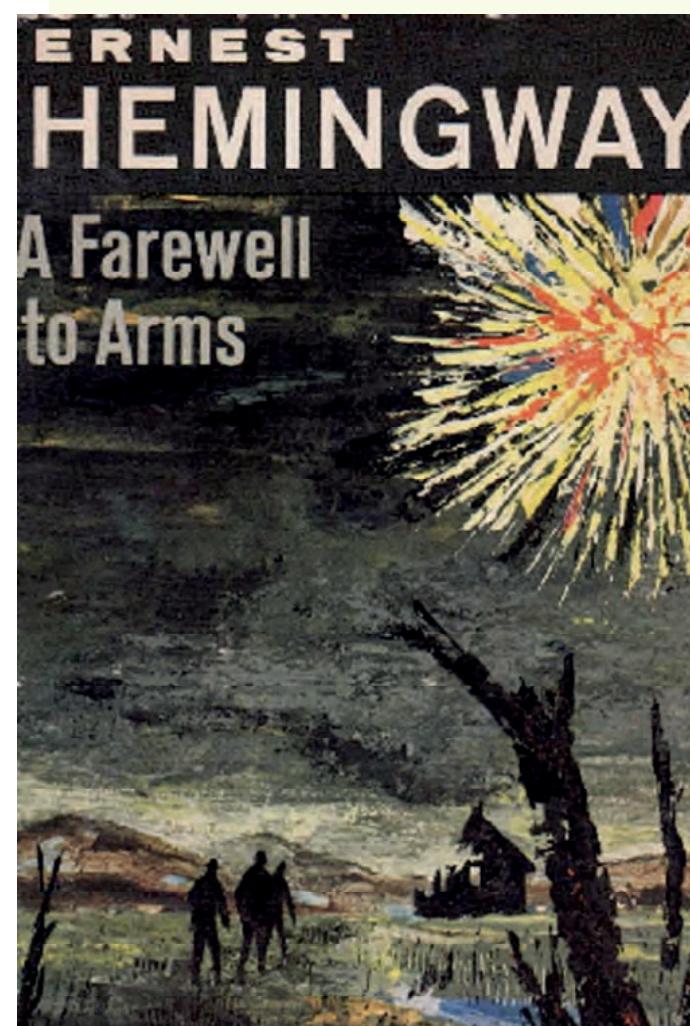
Zbohom zbraniam (A farewell to arms) Ernest Hemingway

Mnohí z vás sa už na hodinách slovenského jazyka stretli s novelou Starec a more, iných to ešte len čaká. Či už vás toto prvé dielo Hemingwaya osloviло alebo odradilo, život autora je bezpochyby zaujímavým a nie nudným príbehom.

Pol'ovník, športovec a znalec býčích zápasov neboli len sukničkárom a alkoholikom, ako ho väčšina ľudí opisuje. Bol to milovník mačiek, prírody, cestoval po Európe a získal mnohé ocenenia za zásluhy počas vojny. Práve počas 1. svetovej vojny sa v nemocnici zoznámil so sestričkou Agnes von Kurowsky, s ktorou prežil lúbostný románik.

Napísal o ňom v autobiografickom románe Zbohom zbraniam, ktorý ma oslovil zo všetkých jeho diel najviac.

Zbohom zbraniam je príbeh lásky medzi Američanom Fredericom Henrym, ktorý má na starosti sanitky pol'nej nemocnice v talianskej armáde, a Catherine Barkleyovou. Medzinárodné konflikty, ktoré vyústili do vojny, mali oveľa väčší dopad na ľudstvo, ako sa zdalo. Autor nepredstavuje typickú vojnovú literatúru - jej zverstvá sú tu vykreslené prostredníctvom dôsledkov, ktoré napácha na životoch jedincov, a nie pomocou krvavých obrazov z frontu. Taktiež je znázornená pocitmi, ktoré autor preplietol každým riadkom i bez toho, aby násilne tlačil do popredia drastické scény. Jednotlivé kontrastné situácie - následky vojny a lúbostné chvíle - boli práve tým, čo mňa osobne veľmi nadchlo, ponorilo do dej a ešte viac a zaujalo, keďže to bolo pre mňa z

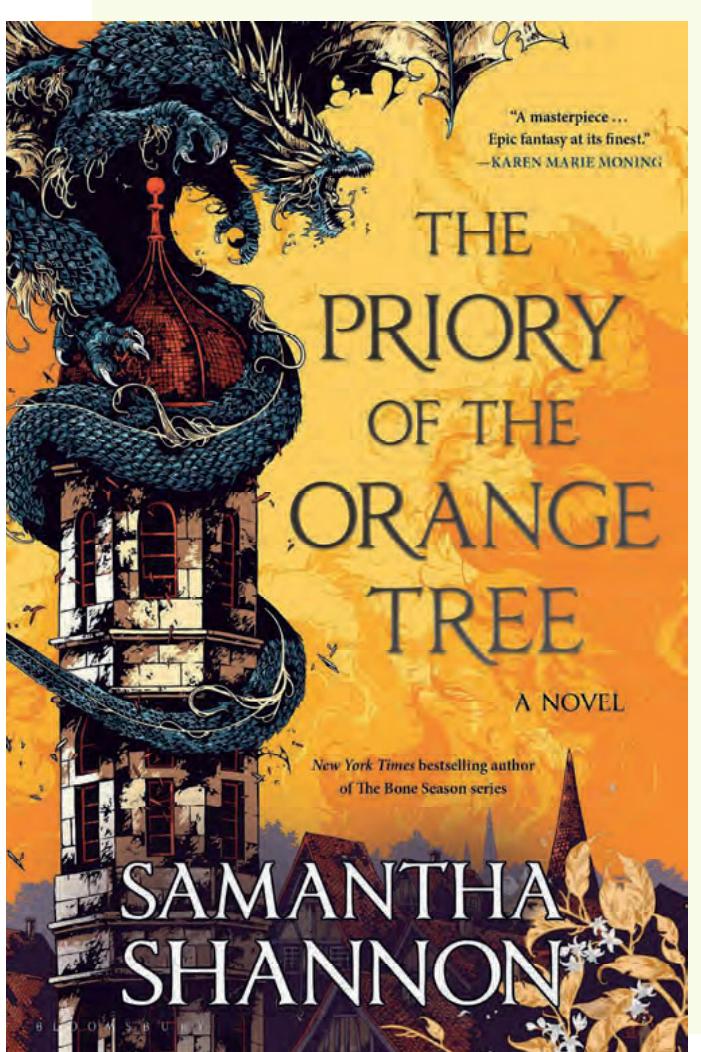
vojnovej literatúry niečo iné. Práve kvôli nekonečným opisom a často na prvý pohľad bezvýznamným slovám čitatelia neudržia pri Hemingwayovi pozornosť. Atmosféra v príbehu je pre čitateľa napínavá a nenáročná a pre mňa úplným opakom jeho iných diel. Postavy často holdujú alkoholu a používajú vulgárne slová, za čo iní spisovatelia Hemingwaya kritizovali, to však dodáva príbehu autentickosť.

Hemingway dal do popredia lásku, ktorá sa stala symbolom nezmyselnej vojny. Zo začiatku ju autor prezentoval čitateľovi len ako nejaký druh zábavy hlavného hrdinu, asi tak, ako zo začiatku bola vnímaná vojna.

„Život je krutý, aj keď dáva zbohom zbraniam, št'astia sa nedočkáš!“

Ema Žulková, IV.A

H WORLDS

The Priory of the Orange Tree is a jewel amidst fantasy tales. The author, Samantha Shannon, took an enormous, well-crafted world and put it into more than eight hundred pages of adventure, politics and strong interpersonal bonds. Published in 2019, this stand-alone fantasy continues to receive never-ending praise as a diverse, extraordinary and engaging novel with every single page worth reading.

The world is divided by multiple beliefs, some subtle, some outraging. The queen has no heir. The reign of her lineage keeps the Nameless One at bay, or at least that's what the people believe. The suspicions arise when the vile forces stir despite her still drawing breath after breath. A secret society raises fighting priestesses to protect not only their religion, but also one they think to be built on half-truths and false heroism. On the other side of this magical world, across deserts, cities and oceans, an aspiring dragon rider faces a tough decision between what is

The Priory of the Orange Tree by Samantha Shannon

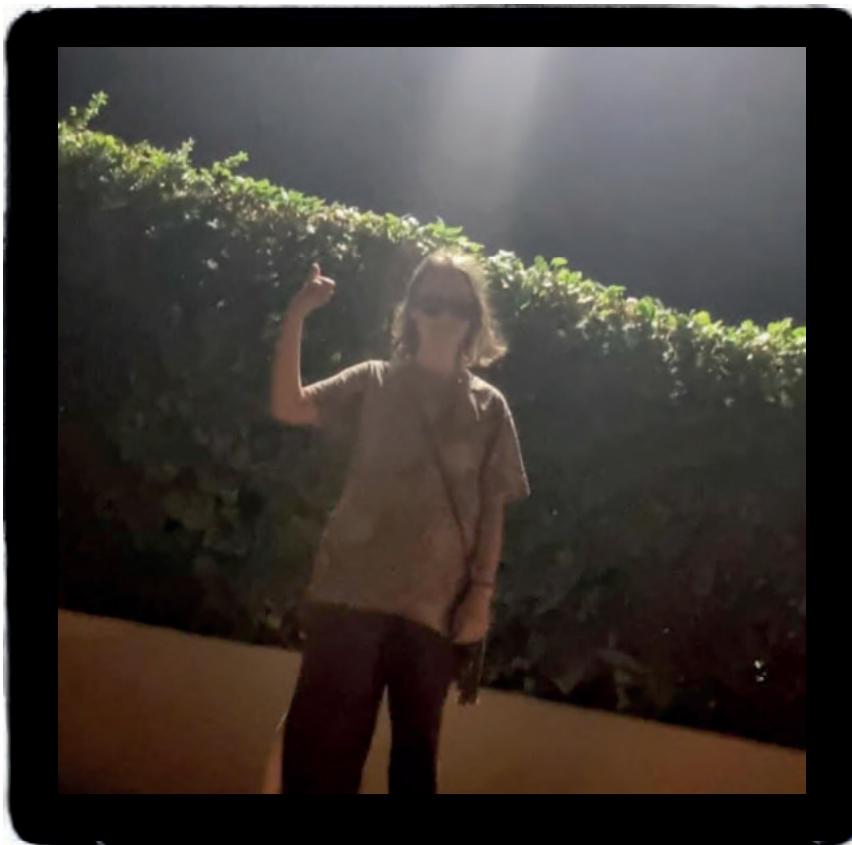
right and what is wrong. Not only does she alter her life, but also the lives of many others. Here, dragons are sacred, gods. Yet she put her and her dragon in danger, selfish and reckless. All these different beliefs, religions, political systems are connected by an ancient tale, a mere legend. But I'll leave it up to you to discover what it is about.

"We may be small, and we may be young, but we will shake the world for our beliefs."

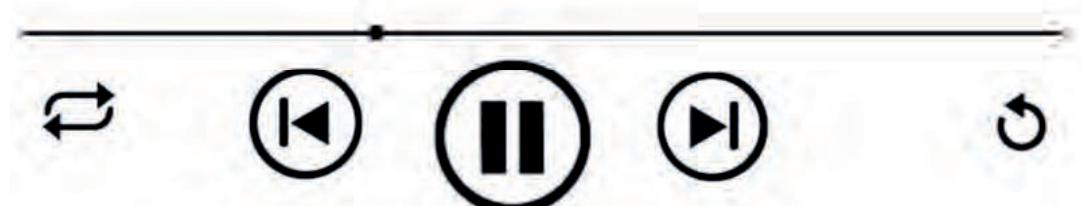
The characters are beautifully sculptured, each personality has its depth and so does the world they are set into. Some characters will make you loathe them, some you may find relatable and some of them you just can't help but love. Some of them meet a terrible end often described in a really bone-chilling way making you feel as if you saw it yourself. Shannon satisfies a wide range of fantasy fans, as this book has it all - dragons, assassins, powerful queens, magicians, pirates and so much more. She built a whole world for her characters to rebuild anew. All of the above is served to the reader in a mesmerizing writing style completing the overall impression of this epic fantasy novel.

What this book gave me was hope and happiness and desire for more of this world, more of these characters. But just as much of all that, I was horrified by the similarities between our world and theirs, even though it was sometimes necessary to dig deep to find those parallels. Many parts of the plot were thought-provoking and left me thinking for days after. I cannot recommend this book enough, to all people who like to dabble in fantasy.

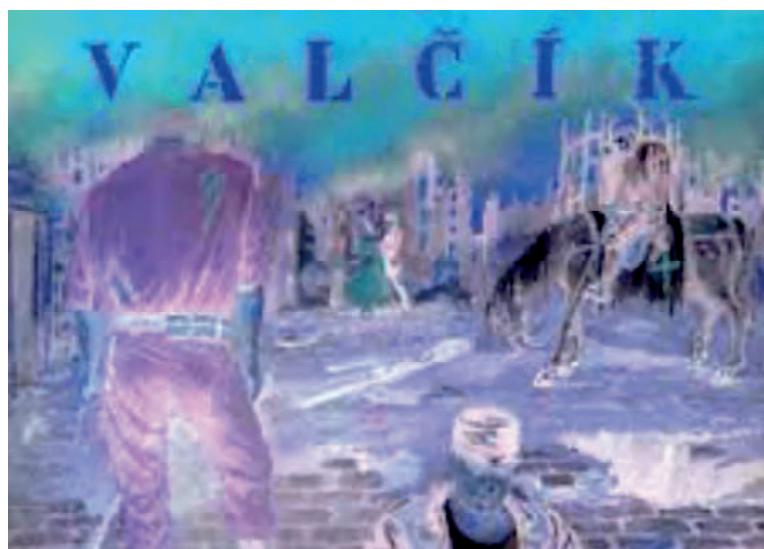
Barbora Bařinová, IV.A

Simona Butková The Playlist of My Life

I'll open my playlist with one of my most favourite and outstanding songs, Emerald Sword. Captivating lyrics tell us a love story between a man and his glorious sword. It's truly a genuine power metal masterpiece that sends shivers down my spine. The vocals are magnificent, and the chorus in the background gives out so much epic energy that I often get determined to do something productive.

A beautiful song from the astounding musical Krysar (consider giving it a try) that you can listen to at any time and any mood. The calm but swift melody puts the song very well together, and with its deep and meaningful lyrics, it gives me chills. It is an older song that I love very much and I feel nostalgic every time I hear it.

I totally believe that almost everybody reading this has heard this Czech song at least once in their lives. If not the original version, then the cover by Daniel Landa. I like the initial song way more. It feels more peaceful and calm, and in general, it gives me better vibes. I also have a lot of respect for the author for writing and singing this piece in rough times.

Yeah, vampires and power metal. An amazing combination for Iron Maiden and Dio lovers by the brutally talented band Bloodbound. Crystal clear vocals, wonderful guitar riffs, and the catchy melody are the icing on the cake. I got hooked on this song from the first time I heard it, and I do not regret it. However, I believe the band is vastly underappreciated.

This was the first Japanese heavy metal song I heard in my life, and I immediately fell in love with it. The angelic lead singer, the elegant but badass music, and the graceful members... I simply simp for them. And the powerful lyrics are also wonderful. These girls are utterly talented, and I would love to hear them one day on a live stage. I do believe they will get far.

... and so it's that time of year again - a new school year, a new set of fresh faces to invite to my clubs in the hope of amazing, entertaining & educating them in the ways of English Culture (at, well, English Culture Club - Friday zero lesson for 1st years; Wednesday zero lesson and/or afternoon for everyone else) and Science Fiction (at, you guessed it, Science Fiction Club - Thursday afternoons). Please come and see me if you want to find out more or join up. In the meantime, you can find some of the things that we experience together recommended here, in the shiny pages of every delightful new issue of Karis. For example...

This is a film very close to my heart. I went to see it with friends for my 11th birthday, after it had been advertised as a funny, slightly anarchic, children's adventure. The truth is that it is a bizarre fantasy, taking in periods of history and fairy-tale lands, while telling its story full of satire and genuinely black humour. It contains a depressingly accurate depiction of the mundane nature of real life compared to childhood dreams, some very edgy, even cruel, humour, and one of

the most unsettling endings to a supposed children's film that I've ever seen.

A lot of this is to do, of course, with its director, Terry Gilliam. An American who has lived in Britain for many years, he has a very dark sense of humour that frequently finds his work more popular in Europe. His background in strange animation, and his being part of the Monty Python team, explains the amazing flights of fancy and off-beat, original comedy that you can see in his films. His subsequent films have all been interesting, although not always as successful or as popular as *Time Bandits*. '*Brazil*' and '*Twelve Monkeys*' are also amongst my favourite films of all time.

Time Bandits also has an astonishing cast of famous British actors of the time (including two of his Monty Python colleagues - John Cleese and Michael Palin, the latter of which wrote the script with Gilliam), often in quite small roles, while the main roles are taken by a young boy (Craig Warnock) and a wonderful group of dwarf actors (including Kenny Baker, most famous as the man inside R2D2).

BSc. Phillip Merchant

Hladovaním k “perfekcii”

Chcel by som vám priblížiť môj život alebo skôr dôsledky počas ED (poruchy príjmu potravy). Mojím zámerom nie je vám hovorit', ako žiť život alebo strašiť vás (aj keď možno trošku). Skôr ukázať, kam to až môže viest' a čo všetko to obnáša.

Začalo sa to vcelku bežne počas karantény. Roky trvajúce posmešky na úkor mojej váhy prenikali hlbšie do vnútra a odhodlanie niečo s tým robit' rástlo. Začal som cvičiť, zdravšie jest' a celkovo žiť lepším životným štýlom. Postupom času som videl zmenu a začal som byť za to rád. No v priebehu času mi to stále nestačilo, stále som so sebou nebol spokojný a cvičil som viac a viac a jedol menej a menej. Z mojich pôvodných 85kg som schudol na 76kg a stále to nebolo dost'. Najhorší bol týždeň, kedy som schudol 5 kg.

Vtedy prišla prvá návšteva doktorky (normálna preventívna prehliadka), kde mi povedala, že vážim na svoju výšku a vek málo a že mám zmeniť jedálniček. Samozrejme, pre mňa to nič neznamenalo, mama si to zobraťa k sebe, avšak po krátkom čase som bol schopný sa vrátiť späť ku môjmu „zdravému“ životnému štýlu. Ako plynul čas, len sa to zhoršovalo a schudol som na asi 72 kg. Opäť prišla návšteva doktora, tentokrát však aj s odberom krvi. Výsledky ukázali zlú funkciu pečene a obličiek, ktorá mohla viest' k zlyhaniu. Najhoršia však bola hypoglykémia (nízka hladina krvného cukru), ktorá mohla zapríčiniť, že stratím vedomie, či dokonca to, že sa už nezobudím zo spánku. V tomto období prišlo uvedomenie, že tým neubližujem iba sebe, no aj ľuďom okolo mňa, keď som

videl moju maminu plakat'. Samozrejme to chceli riešiť cez psychiatra, no dostal som možnosť navštíviť nutričného poradcu, ktorý mi toho veľa vysvetlil. Proces bol náročný, obnášal obmedzenie vecí, ktoré som rád robil, a zmenu životného štýlu. Pri odchode z Bratislavы (kde pôsobila tá výživová poradkyňa) som mal pocit, že som stratil veľký kus svojej osobnosti. Neskôr som si však uvedomil, že to boli iba obavy z vrátenia sa späť k pôvodnému výzoru. Postupom času som si uvedomoval, ako zle som na tom bol, keď sa mi začala vraciať energia a prestal som jedlo odsudzovať len za to, že je nezdravé (nehovorím, že je dobré to jest' neustále, ale nie je to nič, za čo by sa človek mal cítiť zle). Nakoniec som sa z toho však „dostal“, no nemôžem povedať, že to nezanechalo následky. Týmto som chcel len povedať, že EDs sú často podceňované najmä zo strany rodiny až do bodu, kym to nezájde moc d'aleko. Múdrost' na záver: jedlo je ľudské palivo, ktoré človek potrebuje. Ste krásni takí, akí ste, a nenechajte iným povedať vám opak. Tým, že som sa z toho v úvodzovkách dostal, myslím si, že stále mám čas od času výčitky, no podľa môjho názoru úplná rehabilitácia trvá dlhšiu dobu a vyžaduje veľké odhodlanie.

Anonym

The Charming Simplicity of TOKI PONA

Learning a language is hard, right? Well, it depends; it mostly comes down to how similar your target language is to the one you already know. Because of this, we can safely say that learning Dutch or Ukrainian would be substantially easier than learning Arabic or Japanese.

But what if I told you there was a language that is unbelievably simple no matter your background, while also being incredibly fun to learn? It's real, and it's toki pona!

So, what even is “toki pona”?

Toki pona is a constructed language created by Sonja Lang, officially published in 2014 in the book Toki Pona: The Language of Good. Sonja Lang, a Canadian linguist, started developing toki pona in 2001 as a means of simplifying her thoughts to combat her depression. Minimalism and simplicity are toki pona's main objectives.

Why is it so easy?

Well, for starters, toki pona's vocabulary only consists of (depending on the speaker) between 120 to 137 words, all inspired by various words from various languages and language families. Yes, I'm serious. This language contains fewer words than there are 1st generation Pokémons, and you can learn all of them in a single weekend.

The pronunciation is also easy, no matter your first language.

The consonants are: /p, t, k, s, m, n, l, j, w/
The vowels are: /a, e, i, o, u/

This altogether makes 14 sounds/letters, all read how a Slovak speaker would expect. All pronounced as spelt, all spelt as pronounced. No exceptions. Importantly, toki pona words are always spelt in lower case (even at the beginning of a sentence), the only exception being proper nouns. The stress always falls on the 1st syllable.

So, how does toki pona function in practice?

We can get a good glimpse into the grammar of toki pona by just looking at its name:

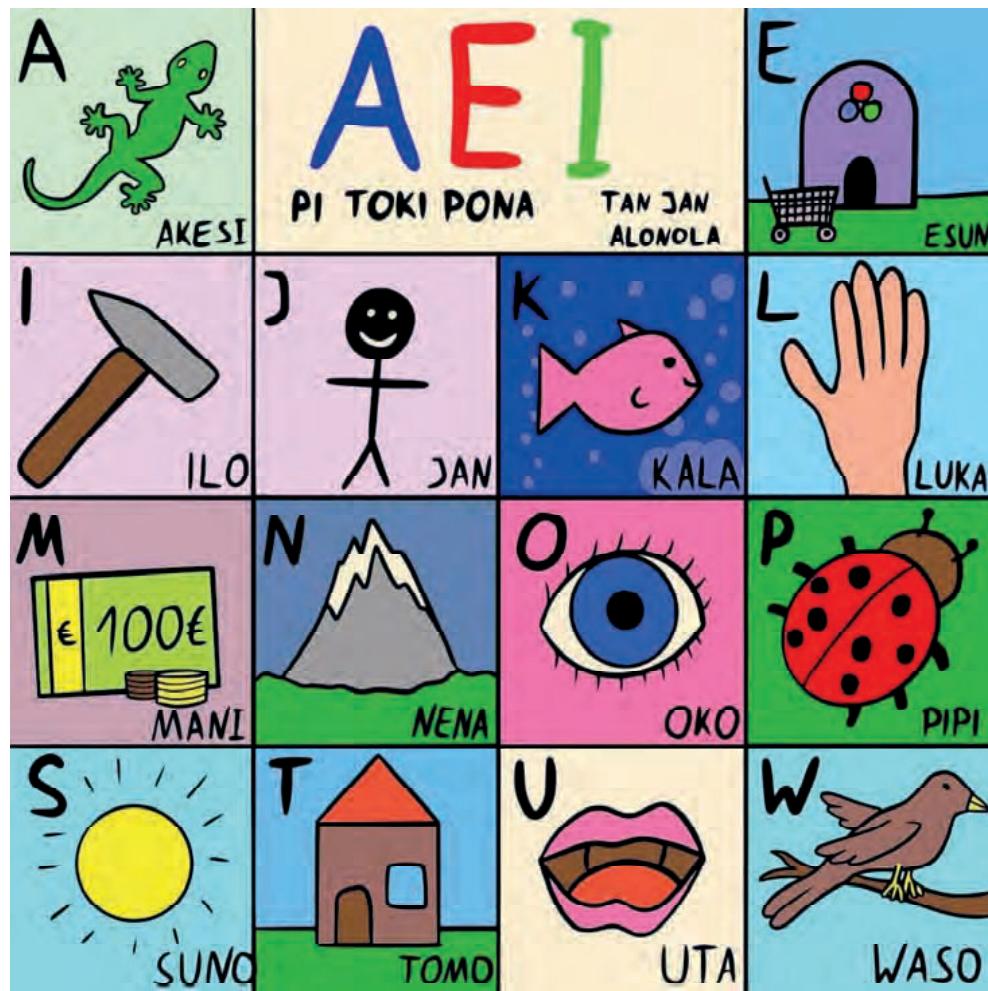
toki - “language, to communicate, to say”
pona - “good, nice, simple”
toki pona - “language of good, simple language”

This shows that adjectives/modifiers come after nouns, the opposite of how it works in English and Slovak. We can also see an important aspect of toki pona - words can be packed with a multitude of meanings which all fall into the same category, e.g., toki = “language”. This is how the language is able to function with such a small vocabulary.

Let's also look at pona; how can it mean both “good” and “simple”? Well, toki pona lets you, the speaker, decide which words mean what to some extent. The word pona is often translated as “simple”, because, if you speak toki pona, you probably think simplicity is good, right?

An example sentence in toki pona:

Ona li olin e toki pona = “She/He/They love/loved toki pona”

What's going on in the sentence: ona is the all-encompassing 3rd person pronoun, li functions as a particle which connects the subject ona and the verb olin, which means "love, affection, to love, to like". The word e is another particle which serves as an object marker - it connects the verb olin to the object toki pona (and we already know what that one means).

Importantly, there is no "to be" in toki pona, but the particle li fulfills its function. For example: "She is a good person" would be ona li jan pona. The word jan means "person, human, humanity", and the noun phrase jan pona is generally accepted to mean "friend", as you would probably be friends with someone who you think is good. This way, the sentence could also mean "She is a friend".

So, is toki pona actually worth learning? I would say that learning toki pona is indeed very fun, especially when you're able to practise with your jan pona, and the fact that I was pretty much able to explain the most important parts of its

history, phonology and grammar in this short article shows how simple the language truly is. There are many guides on YouTube which I encourage you to check out, as they go much further and more "in depth", but in reality, it doesn't really get much more complex than this.

So, what do you think? Pretty cool, right? And as the last example:

mi tawa! = "I move!" = "I am going!"
= "Bye!"

Andrej Šušol, III.A

Exploring the Internet: Tumblr

[Follow](#)[Posts](#) [Tags](#) [Blogs](#)[Top](#) ▾[All time](#) ▾[All posts](#) ▾

Katarína Janšová III.A

[Follow](#)

...

It is no secret that the internet has all sorts of dark corners. From the dark web to cute cat videos it seems that everything is polar. At a party where Twitter and Facebook dance together, Wattpad and ao3 are chatting by the pool, there is only one site that is so irrelevant that it is laughable. While being used by around 500 million people Tumblr has somehow managed to go under the radar of the wider population. Of course it has popped up in the news once or twice but not in the way you think it would. The bizarreness of some of its scandals is noteworthy, so join me while I tell you about a few of them.

63 notes

Dashcon

[Follow](#)

...

First of all I have to mention the absolute catastrophe Dashcon was. Dashcon was supposed to be a Tumblr convention in September of 2014. The expectations for this con were huge, 1000 to 7000 attendees. In the end, it was a spaceship that crashed even before it took off. The organisers did not pay for the guests' hotel rooms, leading to the majority of the guests canceling. Funds were a big problem seeing as the organisers also begged people who already were at the convention to pay even more even though the venue was empty with nothing to do. We absolutely cannot forget the iconic ball pit that became a huge meme symbolizing the horrible failure of Dashcon because everyone whose shows were canceled was gifted the iconic "free hour in the ball pit."

63 notes

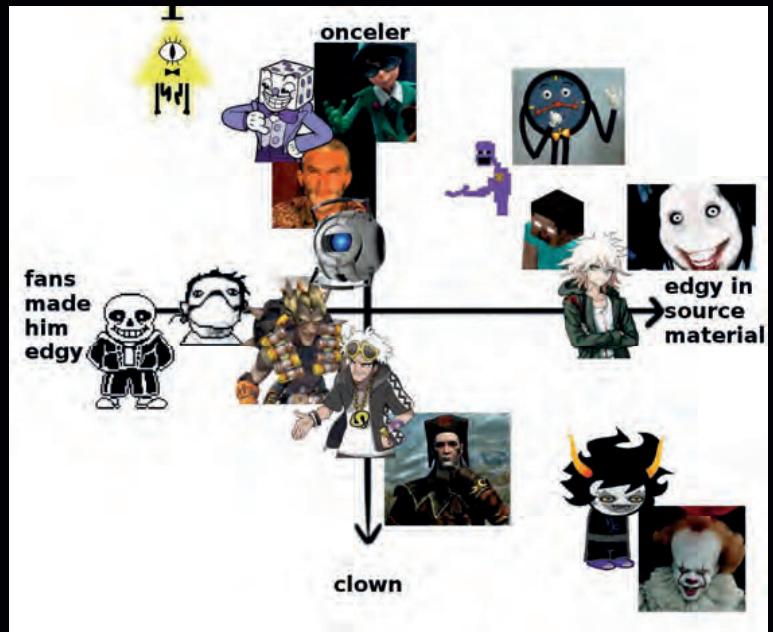

The sexymen

[Follow](#)

...

This is definitely not a scandal but it is a Trademark Tumblr original. Out there on the internet is a google doc called “The sexypedia wiki” which is a comprehensive list of all the characters Tumblr users found conventionally attractive over the years. These characters are usually depicted as skinny white anime boys in suits (and tophats) with an evil side to them. For example, the most famous ones include: Onceler from Lorax, Sans from Undertale, Nagito Komaeda from Danganronpa, Alastor from Hazbin hotel, and Bill Cypher from Gravity falls. A concept that is widely popular and associated with these sexymen is self-shipping. This anomaly happens when an artist, be it a writer or an illustrator, decides that one version of a Tumblr sexyman should be in a romantic relationship with another version of that same character. Overall it is not anything shocking seeing as fictional crushes have become a common occurrence in the modern age.

63 notes

Kinning and that one Komaeda kin

[Follow](#)

...

If you have consumed any sort of media ever, you probably related to one of the characters at least on a minimal level. Well, Tumblr, as all things, takes this to an extreme skyrocketing heights. Let me define kinning for you real quick. Kinning is the act of relating to a character so much that you behave, speak and generally adapt their mannerisms (either before you saw them and found yourself in them or picked it up from them). There have been so many kin-related incidents on Tumblr that it is impossible to focus on them all. That being said, I will mention two. The first one is strange but not completely harmful: dragonkin. Special types of animal kins (or furries) are a normal internet sight, but Tumblr dragonkins are known for things such as swallowing diamonds and gold items for their supposed hoards... Yeah, wild. The other one is the Nagito Komaeda kinnie that cut their finger off. Previously mentioned in the sexymen section,

section, Nagito Komaeda is a popular character from the 2012 sequel Danganronpa 2: Ultimate Despair to a hit game Danganronpa. The premise of this game is simple: 16 high school students are trapped within a mysterious school. The only way to get out? Murder your classmate and get away with it! Or expose the murderer. Nagito Komaeda comes in the second game as a seemingly friendly fellow, but he reveals himself to be an actual madman right at the end of the first act. Now that I set the scene let's get into the actual story. A post surfaced circa 2016 that detailed how a person cut their own finger off to prove that they are just like the character (Nagito Komaeda cuts off his left hand in the game). Why did they do that? Well, the story is thankfully fake so the answer is – attention. But still! To post an image along with an audio of supposed amputation is harrowing. And understandably the users were shocked. This also led to the terrible reputation kinning has gotten over the years. You could say things got out of... hand.

63 notes

The Arkh project

[Follow](#)

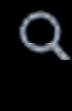
...

Exploring the internet could not be completed without someone exploiting the internet, and Tumblr is no exception to this. The most known scam the site has ever seen is the Arkh project. It was marketed as a woke RPG that would represent the LGBTQ+ community as well as people of colour. It was a mess from start to finish. The author seemingly never had an answer for any of the questions related to gameplay, plot or even mechanics. But people lying on the internet is not uncommon so why is this a problem? Well, you see, they started a gofundme. A place where people could support the game by donating money to the campaign. And they reached 167% of their goal. To the people unaware of the creator's hidden past it all looked good. They were in fact both homophobic and racist, which seems contradictory to the ideals their game had. People slowly picked up on this shady ordeal and the whole thing got blown wide open when the game seemingly just – stopped. It seems that most of the money raised went straight into the creator's bank account.

63 notes

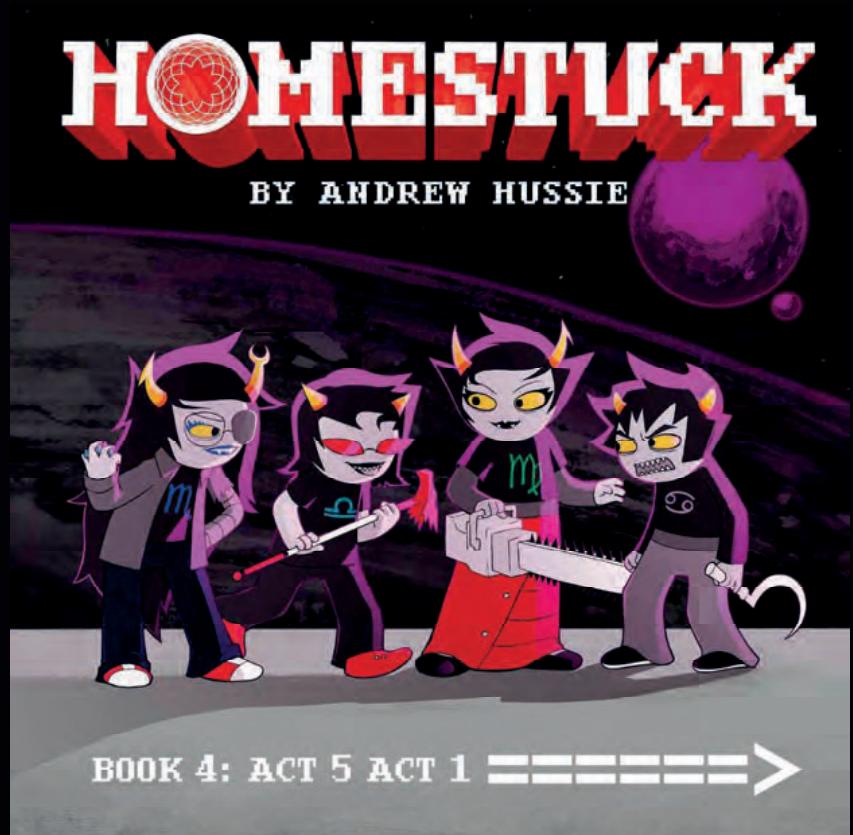

The Homestuck sharpie bath

[Follow](#)

...

In the year 2009 the webcomic Homestuck was first published, it gained a massive following over a short time period. As with any sort of media that is unprepared for a massive following, the fandom (group of fans on an online platform) was definitely chaotic and toxic, gaining infamy for their over-the-top behaviour. And as always soon cosplayers started popping up at conventions, they were seen sporting the iconic red and orange horns along with the grey skin all Homestuck characters had. Let's circle back a little though - 4chan (that is a discussion for a whole other article) from where this tale originally made its way to Tumblr and became iconic.

It began with the online acquaintances booking a hotel together near a convention. About 4 hours before their departure to the event itself one of them announces that she is going to the bathroom to start putting on her Homestuck cosplay. About 2 hours later the two other girls began to grow impatient, they also had costumes to put on and the bathroom was beginning to emit some sort of an odor. After about 15 minutes of hassle, she let them in and what they saw was a bathtub full of 70% alcohol and sharpie dye. Yes, sharpie dye. It wasn't just in the bathtub though, it was all over the walls, tiles and towels. The girl tried to dye her skin grey in a hotel bathroom. Not the brightest of ideas. In the end she ended up being alright and the only thing that was left of this story was 700 dollars worth of damage fees... And of course, the post detailing this story.

63 notes

Katarína Janšová III.A

[Follow](#)

...

And that would be it. These were just some of the infamous Tumblr occasions that happened. Of course, there are many more to go through, but hopefully not more to come. If there is one thing to take away from this, maybe - don't spend all of your time on Tumblr. Touch some grass, okay?

63 notes

Whistleblowerstvo, sloboda prejavu a legitímny skepticizmus voči systému

Nejedná sa o konšpiráciu alebo hlúpu extrémistickú bájku, ked' človek vysloví tvrdenie, že aj pod momentálnym systémom a pod vládami, ktoré vnímame ako príkladne demokratické, existujú určité osoby, ktoré sú perzekvované bez toho, aby boli poriadne odsúdené za konkrétny trestný čin. Veľmi známym a medializovaným sa stal napríklad prípad Julianova Assangea, zakladateľa portálu WikiLeaks, a mnohých s ním asociovaných osôb.

Assange je príkladom človeka, ktorého označujeme slovom whistleblower - niekto, kto zverejnili klasifikované informácie s tým, že dúfal, že ich zverejnenie bude znamenat' spoločenský posun. Whistleblowerstvo sa snaží upozorniť na zatajanú stránku vecí, na prehnitost' systému, ktorý ľudom môže pripadať' ako niečo, čo nemá nutne väčšie problémy. Spravidla termín whistleblowing označuje prípady, kedy niekto riskuje svoje pohodlie preto, aby upozornil na protispoločenské konanie vlád, firiem, či inštitúcií. Odhaluje skryté, dostáva do diskomfortu tých, ktorí nemajú čisté svedomie.

V roku 2010 začali Julianova Assangea americké orgány prešetrovať' v súvislosti s tým, že stránka WikiLeaks zverejnila klasifikované informácie odhalené americkou whistleblowerkou Chelsea

Manning. Manning pracovala od roku 2009 v Iraku ako analytička americkej rozviedky a v roku 2010 bola zatknutá za to, že vypustila do obehu stovky tisíc utajovaných súborov týkajúcich sa vojny v Iraku a Afganistane. Medzi súbormi možno nájsť' záznamy viacerých neprešetrených vojnových zločinov, ale aj iných dokumentov hovoriacich o nekalých praktikách amerických štátnych zložiek. Manningová bola potom do roku 2017 väznená (prepustená bola skôr na základe toho, že jej Barack Obama skrátil trest), pričom komisár OSN potvrdil, že Spojené štáty na Manningovej dopustili mučenia, nesmierne ponižujúceho a krutého zaobchádzania a porušenia prezumpcie neviny. Bez poriadneho právneho podkladu bol jej život poznačený tým, že ju odsúdili na 35 rokov väzby, označili za zradcu a vykreslili ako psychicky labilnú a naivnú osobu. Ďalší osud Julianova Assangea bol následne podobne poznačený odporne neférovým prístupom od štátnych aktérov. Ked'že bol legálne chápáný ako spolupáchatel' v procese s Chelsea Manningovou, Assange dlhé roky utekal pred tým, aby ho vydali do USA bez šance na férrový súdny proces. V roku 2010 tak prišiel do Švédska s nádejou, že tamожšie zhovievavejšie zákony týkajúce sa slobody tlače ho ochránia. Ked' sa ale

na základe obvinení zo sexuálneho zneužívania dostal do problémov so švédskymi autoritami, ktoré ho plánovali potencionálne vyhostiť, utiekol do Anglicka. Tam sa zo strachu, že by mohol byť potenciálne vydaný do Spojených štátov, skrýval d'alších sedem rokov na Ekvádorskej ambasáde. Americká vláda niekol'kokrát žiadala o jeho vydanie a Briti boli pripravení Assangea každú chvíľu zatkniť, no fakt, že bol na ekvádorskej pôde hral v jeho prospech. Psychicky zničený, v neustálom vypäti, a vystavený špehovacím aktivitám vlády USA, a to aj de facto na území iného štátu, Julian Assange potom na jar 2019 dostáva d'alšiu zlú správu. Ekvádorský prezident, v momente, kedy ho server WikiLeaks spojil s viacerými korupčnými škandálmi, vykáže Assangea z ambasády, pričom to znamená okamžité zatknutie a väzbu. Odvtedy bol aktivista väznený vo väznici Belmarsh, ned'aleko od Londýna, a momentálne sa na rôznych súdoch po svete prejednáva, nakol'ko by mohol čelit' trestu 175 rokov odňatia slobody.

Nikdy by nemalo byť cieľom bez uváženia obhajovať' všetko to, čo spravil Assange. Nie je rozumné ani správne také osoby glorifikovať'. Zároveň ale štát na garnitúra vo veci odhalených informácií neraz klame a zavádzza. To všetko sa deje v snahe diskreditovať človeka, ktorý je jej trňom v oku. Whistlebloweri sú vo väčšine prípadov právne kriminálnikmi preto, lebo odhalili vplyv zločiny niekoho iného. Azda možno, aj keď berieme do úvahy všetky negatívne dopady ich činov, takýchto ľudí principiálne vnímať' ako detriment pre spoločnosť? V mnohých aspektoch toto dianie pripomína nechutné monsterprocesy päťdesiatych rokov - štátnej moci nevyhovuje, že sa jej niekto, a to úplne v mene ochrany záujmov spoločnosti, mieša do jej záležitostí, a preto ho odstaví.

Obžaloba v prípade zakladateľa WikiLeaks sa opiera o tri klúčové veci, ktorých sa mal dopustiť a ktoré sú vykreslené ako trestné. V prvom rade sa mal pokúsiť dostat' do počítačových sietí

vládnych organizácií, čím by porušil tzv. Computer Fraud Abuse Act. O niečo kontroverznejšie sú ale obвинenia z ostatných dvoch činov, ktoré mal vykonat', respektíve sa na nich spolupodieľať'. Je obvinený z porušenia archaického a drakonického zákona Espionage Act of 1917, ktorý, ako rok v jeho názve implikuje, je zákon z obdobia prvej svetovej vojny. Je tomu tak z toho dôvodu, lebo sa v komunikácii s Manningovou vyjadril, že dokumenty, ktoré ona odhalí, leakne, on zverejní, čím ju mal podnietiť' k činu a stat' sa, na základe amerického zákonného (konkrétnie časti zvanej "Title 18 of the United States Code") spolupáchateľom. Tu je preukázateľ'ná kauzalita pravdaže slabá. Ďalšia vec, z ktorej je obvinený je samotný fakt, že priamo dokumenty publikoval. V čom je toto problematické je ale, že čin tohto typu je úplne bežnou novinárskou praxou. Nie je ničím nezvyčajným, že novinár informuje o veciach, ktoré mu poskytol napríklad zdroj zo štátnej správy túžiaci zotrvať' v anonymite. Koniec koncov, v remesle novinárčiny ide práve o fakt, aby človek informoval o záležitostiach, ktoré mocní nechcú, aby sa dostali na povrch. Len tak donúti štát čelit' následkom vecí, ktorých sa dopustil.

Je absolútne nutné porozumieť' implikáciám, ktoré majú tieto udalosti pre nás a našu spoločnosť'. Máme povinnosť' vedieť', čo whistlebloweri spravili, prečo to spravili, a akým spôsobom sme im zaviazaní. Fakt, že trestáme za to, že niekto poukáže na chyby vlády, prináša konkrétnie dopady. Vydanie a odsúdenie Assangea znamená, že aj v západnom svete je úplne v poriadku súdiť' za dôležitú novinársku činnosť' odhalujúcu zlo, ktoré vláda pácha. To, že niekto bráni demokraciu má byť' videné ako cnostné, nie trestuhodné. Lebo pokial' bude mať' štát monopol na pravdu a pokial' bude môcť' kritiku udusit', nič sa v tomto svete nezmení.

Samuel Michlík, IV.D

Eating healthy while staying on a budget?

The topic of healthy lifestyle has been widely discussed recently, and so the awareness of what kinds of food to eat has been spreading rapidly. While I think a nutritious diet is a key aspect to living happily and healthily, I am also a student living away from home and off a monthly fixed "income" a.k.a. mommy money, therefore very familiar with how quickly the prices of the shopping cart content can add up, especially these days when we've been experiencing such a high inflation rate. Thus, I bring you some of my favourite recipes which don't take forever to cook, don't require Michelin Star chef skills and actually possess a good nutritional value.

Breakfast: Banana oat clusters

Ingredients:

- 1 banana (c. 0,24€)
- oats (as much as needed to reach desired consistency) (c. 0,70€ for 500g)
- a dash or two cinnamon (c. 0,90€ per bag, 25g)
- coconut oil, about a teaspoon (any other flavourless oil will do) (c. 5€ for 500ml, Giana; 0,05€ for 1 tsp)

Instructions: Mash the banana to a puree with a fork and then add oats till the mixture is fully combined and thick enough. Mix in the cinnamon and set aside. Place a larger pan on the stove and heat the coconut oil until molten. Spread out the mixture on the hot pan to a flat pancake shape and cook for a few minutes until the bottom is crispy. Then flip, cook some more and then start breaking it up to smaller clusters. Cook until they reach your desired crispiness. Then let them cool and violà. I highly recommend serving with a cold yoghurt and frozen blueberries, though you can also serve these with milk as cereal or eat them plain.

They say breakfast is the most important meal of the day. Well this isn't entirely wrong. Since it is truly the meal that "breaks the fast" a.k.a. sleeping period it is essential to make sure to include ingredients that will help jumpstart your metabolism and replenish your glucose supply. Glucose is the type of sugar that the body uses as fuel and it is obtained from carbohydrates. However, there are two types of carbs – simple and complex and the difference lies in the time taken to digest them.

Complex carbohydrates have longer chains of sugar and non-digestible fiber, therefore are absorbed more slowly into the bloodstream. On the other hand, simple carbohydrates (especially refined ones occurring in processed foods like sugary breakfast cereals or pastries) with their one or two sugar molecules are broken down much more quickly,

causing you to feel hungry sooner. It is also crucial to include proteins and fats and each meal should be a balanced combination of these three macronutrients.

Oats are a well-known source of complex carbs, releasing their energy slowly and containing lots of fibre which promotes healthy gut bacteria, and helps to keep you satisfied for longer. A banana is an amazing source of nutrients such as vitamin B6, magnesium and also natural sugars for that energy boost. Blueberries (frankly any type of berries) are loaded with antioxidants and are surprisingly low in sugar. Fun Fact: there is a study that says that frozen blueberries are even healthier than fresh ones. This would be due to freezing them soon after picking when their nutritional value reaches its peak, allowing them to retain these nutrients.

Snack: Chickpea cookie dough

Ingredients:

- 1 can of chickpeas, rinsed (c. 0,55€ for 400g)
- 3 tablespoons of natural peanut butter (4€ for 300g; 0,40€ for 3tbsp = 30g)
- chocolate chips (or chopped chocolate) (c. 1€ for 200g)
- 2 tablespoons of honey (or any other liquid sweetener) (c. 2,30€ for 250g; 0,30€ for 30g)
- optionally you can add salt to underline the flavours or mix in chopped walnuts to add more crunch

Instructions: Remove the chickpeas from the can to a strainer and rinse well. If you want a smooth texture of the cookie dough you may also peel off the chickpea skin. Put them in a larger container or bowl and add the peanut butter and honey and mash them well with a fork or a potato masher. If you own a smoothie mixer or a blender I highly recommend using it as it makes the whole process a lot easier and quicker. Lastly add the chocolate chips and mix them in. If you feel fancy you can transfer it to a nicer jar or eat it straight from the bowl. This recipe obviously provides more than one serving so feel free to store leftovers in a refrigerator or tailor the measurements to your needs.

Don't even get me started on the health benefits of chickpeas. The obsession comes and goes in phases, but those who know me are aware of the fact that I could be crowned the chickpea queen. They are an amazing source of plant-based protein (vegans wink) and fibre, which helps regulate appetite. Chickpeas contain all of the essential amino acids

except methionine as well as magnesium, manganese, and calcium which promote bone health. Its vitamin C and B6 contents along with potassium aid the cardiovascular health. It is basically a magic legume that has a secure place on my if-for-no-reason-at-all-you-had-to-choose-20-foods-you'd-have-to-eat-for-the-rest-of-your-life list.

Lunch: Serbian-style tofu

Ingredients:

- 2 blocks of smoked tofu (2x1€)
- 1 jar of lečo (I don't believe there exists an accurate translation for this artwork of a dish) (1,50€ for 670g)
- 1 small can of peas (or frozen peas) (1€ for 300g frozen or 1,55€ for 400g canned)
- 1 large white onion (0,13€)
- soy sauce (to taste) (1,30€ for 160ml)
- 5 tablespoons of ketchup (1,35€ for 300g, Hamé; 0,30€ for 70g = 5 tbsp)
- 2 tablespoons of oil (2,60€ for 1l)
- shredded cheese to top it off with (optional)

Instructions: Cut up the tofu to small cubes, place them in a large bowl, drip them with 2-3

tablespoons of soy sauce and let it marinate for at least an hour (says the family recipe..., if you don't feel like waiting you can just skip the marinating part, I usually do). Place a pan with the oil on the stove and once heated, add the tofu cubes and fry till crispy. While the tofu is frying (don't forget to flip it along the way so all the edges get crispy and so they don't burn) cut your onion into thin slices and then transfer them to the pan. Next add the lečo, ketchup and let simmer for a minute or two. Lastly, rinse the peas and add them to the pan. Let it simmer for a while longer, then turn off the heat. I like to serve it with jasmine rice and a sprinkle of cheese on top.

Tofu is cool. The eastern cultures had discovered this fact long before the west did and it is believed to date from the Han dynasty (206 BCE-220 CE). It is made from initially dried soybeans that are soaked in water and then crushed, boiled and coagulated with minerals like calcium or magnesium salt. The curds are then pressed into a block, which is then sold as tofu. This soy phenomenon has an impressive nutrition profile as well. It is a source of 'complete' protein, which means that it contains all the types of amino acids. Tofu also has anti-inflammatory properties thanks to its antioxidant phyto-chemicals. It is a very adaptable ingredient as you can experiment with the seasoning and ways to prepare it. Plus you can usually buy it for under a euro a block. I would say it is a good value for money.

Diner: Crispy lettuce salad

Ingredients:

Base:

- iceberg lettuce (1,30€)
- dazzle of olive oil (5,70€ for 0,5l)
- pinch of salt
- smoked paprika powder

Additions:

- cherry tomatoes (2,50€ for 500g)
- diced cucumber (0,90€)
- sun dried tomatoes (2,05€ for 190g)
- olives (0,80€ for 180g)
- feta/mozzarella cheese (1€ for 125g)
- prosciutto ham (2,20€ for 70g)

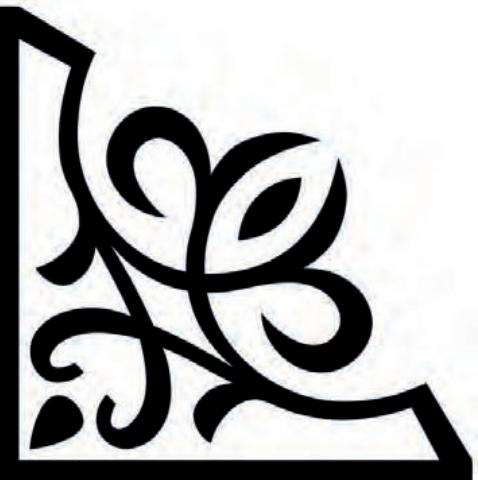
Instructions:

Cut the lettuce to middle sized squares (if you're washing it first, remove excess water), sprinkle with salt and olive oil and massage it in. Then transfer the lettuce to a plate (yes a flat plate) and assemble the rest of the ingredients on top of it, creating a pile. You can add any veggies or garnish you like, that's the best part. Lastly, sprinkle everything with smoked paprika. You may eat it just like that or perhaps pair it with a garlic toasted baguette or white wine. This may not be the most innovative recipe but for me it's a classic – the crunch of the lettuce makes it quite addictive and the arrangement always makes me feel fancy.

The nutritional value of this dish basically depends on what you add into it, but in my opinion you can never go wrong with a salad of any kind.

Nad'a Požgayová, V.D

OROL
SUČIANSKY

Ked' si želám, nech sa máš dobre,
z celého môjho srdca,
niekde tam vo vnútri vo mne,
kúsok zo mňa zatmie sa.

A ja želám si len tvoje št'astie,
pre teba slnko hreje každý deň,
len nech tvoje oči modré
ešte aspoň raz zazriem.

Nič viac teraz nepotrebujem,
len nech sa ti darí.
Nech aj s tebou o rok zazriem
začiatok d'alšej jary.

To rozkvitnutie kvetov,
ktoré ja tak obdivujem
ved' zo všetkých svetov
najviac pri tebe sa radujem.

Svoj sl'ub si dal
i ked' nevyslovený,
ten útly kvietok si mal
k farbe tvojich očí stvorený.

Ako nám ho podávaš,
ja prianie v duchu vyslovím,
nech nikam sa neponáhl'aš,
tak moju prosbu objím.

Presvedč ju, že nádej má,
aj ked' možno malú,
pokial' šanca je tam tá,
nech biele vlajky klamú.

Jar prišla, kvety rozkvitli,
mohli by sa čudovat',
v momentoch ked' sme my lipli,
zabudli sme bojovat'.

No je tam priestor na bojisko?
v tom ukrutnom svete
kde posledné čo je blízko
je nemysliet' na obete.

Východ slnka zazriem,
pamätám si čo znamená,
a tak naisto viem,
pri spomienke na tie mená,
že lepší začiatok tam v dial'ke si
našiel
a zatial' nezabúdaš na nás.

I ked' na oblohu vysoko si vyšiel,
vedz, že za tvojim chrbtom vždy
ma máš.

To št'astie ktoré s tebou zdiel'am,
znásobím ja tisíckrát
aby si si naraz zapamätal,
že na tej lúke nestojíš sám.

Anonym

Sol, so bright and warm. Embrace comforting like embers in the fireplace she chars for when the evening comes. Gifting me with sight, so I can see her graceful ascent on the horizon when I steal glances during my dreadful waking hours. Her heavenly halo begging to be worshipped by my mortal hands, down on my bleeding knees, palms digging into the dirt I truly belong to when overshadowed by her love.

Her, overpowering and stifling, leaving me dry and heaving when her gaze lands upon my form. Sand grains grazing my barren feet, mirage tricking me to think she is caressing my cheek, when just my sweat trickles from my temple to my chin, the only water trailing in miles. Dehydrated, I thirst for her presence like a dromedary who hasn't drank since it started roaming the dreary desert.

She, like a spring dandelion, changes from nectar yellows to midnight pigments when the Scrystalline night comes. I seek her in the cold Luna, feel her frozen demeanor stab icicles into my ribcage, sending shivers down my spine. Yet all I feel is a certainty, that she is just a phase, soon to be blown by the wind and scattered, dancing on her silken rays and settling on the grass she has lovingly sown.

Solis, her love burns like candlelight. Gentle and kind and enlightening. Her love burns like candle wax. Passionate and cruel and blinding. But for all the sins she has done to my fragile body, the blisters and the scars that are her consequence, she has loved me more than you ever have.

Daedalus, dearest father, I have flown too close to the Sun and drowned in her image.

I have soared for her.

I have fallen for her.

With love and regret, your son, Icarus.

Patrícia Mat'ašeová, III.C

In The Moment

People tend to say “Don’t worry about the past or future so much, live in the moment.” However, there’s a little catch to it. When you get used to not worrying about the future, you might find yourself on the edge of a cliff. You didn’t prepare anything to cross that huge, hungry abyss and there’s no bridge in sight.

How could this happen? you wonder. Well, you were so focused on enjoying the adventurous hike, admiring colourful flowers and finding delicious berries that you just... forgot. Or perhaps you didn’t want to think about what’s ahead of you at all. But alas, the consequences of your ignorance caught up to you. So what will you do about that cliff?

To live only in the moment is a very dangerous thing. Especially when your whole life depends on one, stupidly important decision about your future. How are you supposed to know what you want to do in life if you can’t even decide what to wear in the morning? The importance of it all is too heavy, too crushing to even think about. Like an enormous boulder that is slowly squeezing the air out of your lungs, the power out of your muscles, the sanity out of your brain.

It is time to act. It is time to stop crying about all the stuff you should’ve done and do something now! Because people also say “Don’t cry over spilt milk.” What’s done is done and you know that even if you could, you still very likely wouldn’t change a thing about the past few years, for it was so much fun. Oh, it really was.

So look around, find stuff you could use to make your way across the deep, gnawing abyss. A piece of long rope or perhaps wooden planks to make a bridge. Or none of those things. Maybe, just maybe, you will realize that you are all you truly need. You simply need to believe in yourself and...jump.

-Dedicated to every soul on GBAS who is feeling a little lost and hopeless right now.

Barbora Matulová, IV.B

As a student commuting from Žilina plus a person with insomnia, I have many times experienced the phenomenon of the train leaving in front of my eyes. Or when you realize how to solve a mathematical problem at the last minute of your test, or the hardship of handing in assignments right on the deadline. These are quite regular things, the ones each of us can relate to and curses right after they happen. We know that these are things we could have avoided with a little bit more discipline, so we blame ourselves.

But what about the ones when we just blame it on the dreadful phrase: "It's already too late"?

These are the things that are the dearest to us. We do not have the heart to hold its bad outcomes inside ourselves, so with a saddened expression, we just whisper that it's too late and we cannot do anything about it anymore.

Or can we?

Does a fight with your friend that you had caused automatically mean the end of the friendship? No, not if both parties want to keep their bond. All that is needed is a heartfelt apology from your side, acceptance from theirs and expressiveness from both.

But this is not something that comes easy to us. A wise friend of mine once said: "If it's difficult, it's worth it."

Great things don't come cheap. We need to work for them. And then you try and try, and try to make up for the disaster and you are as expressive as you can be but... it does not change anything.

And then you start to think that you should probably let things go because you messed up so bad that there is just no turning back - a synonym for too late.

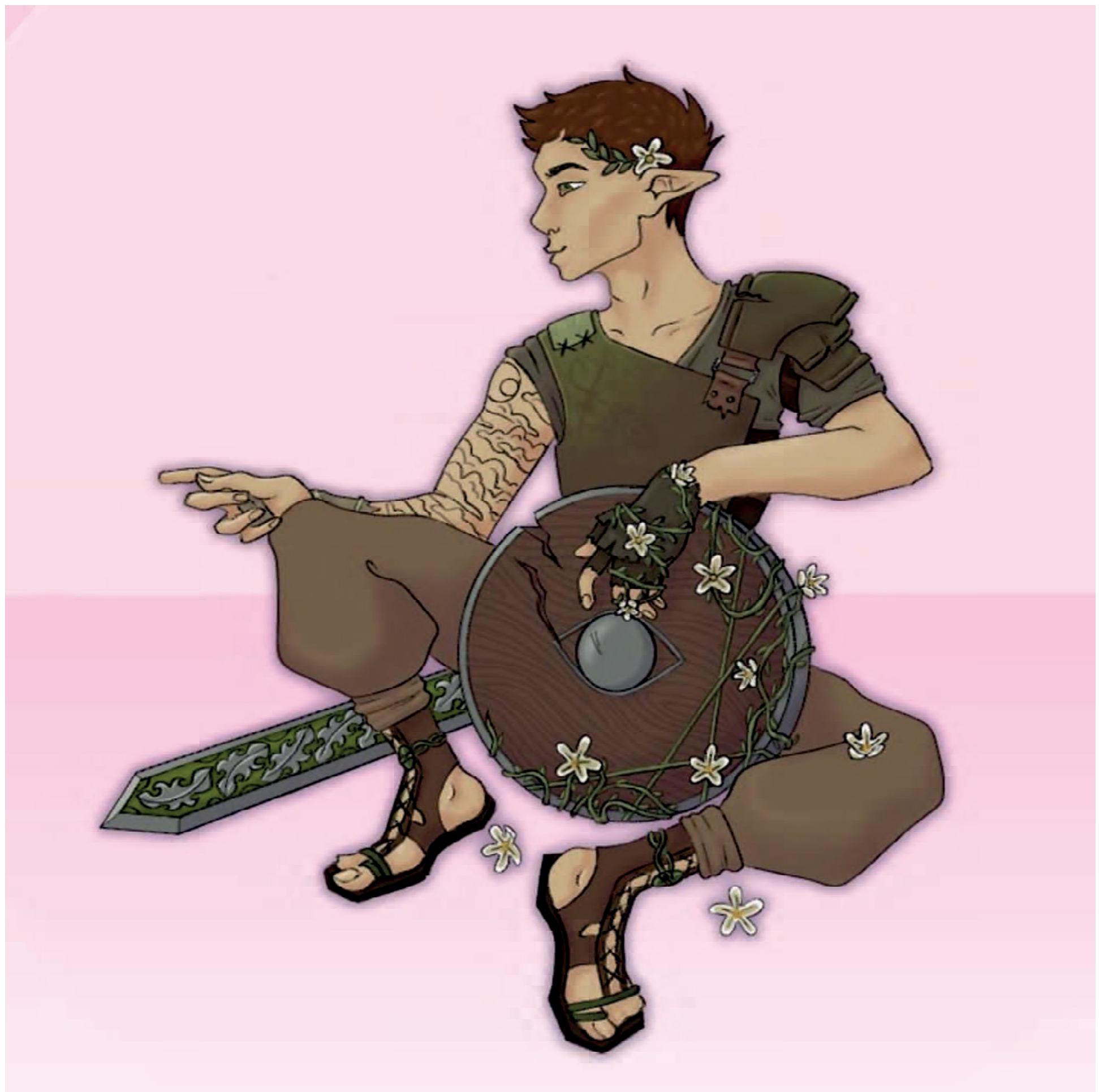
But is that so? Are you the one that's at fault in this unresolved conflict? You have played your part, now it's time for the open arms of your friend. But they just won't open.

What now? Is this truly the end? Are you at fault?

No, you are not. Relationships work only if both souls try their best. If one doesn't - there is nothing the first one can do about it. You cannot be the only one that keeps the relationship alive. That is not the way to friendship. There must be mutual understanding. You understand you messed up, hurt their feelings and that you need to apologize. And if they don't understand your actions, does that mean they see your effort as useless?

I am not going to lie, they probably think so now. Amid their emotions, your mistake is the only thing they see. But that does not mean it will be like this forever. You were close, you spent time together. They will start to miss it and realize that one conflict is not worth it. Things can change. And that's why it's not too late.

Dani White

Fanart of Orym from Critical Role

Patrícia Mat'ašeová, III.C

	6					1	
			6	5	1		
1		7				6	2
6	2		3		5		9
		3				2	
4	8		9		7		3
9		6				4	8
			7	9	4		
	5						7

”If you hate a person, you
hate something in him that
is part of yourself. What
isn’t part of ourself doesn’t
disturb us.”

